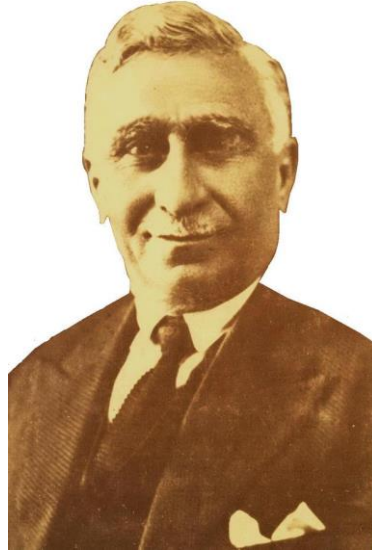

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

Οί άνθρωποι διά τής διανοήσεώς τους δέν ήτο δυνατόν νά φθάσουν εις την σύλληψη καί διατύπωση τών αιτίων τής δημιουργίας τών Κόσμων. Τά αισθησιακά τους τους όργανα διά τών οποίων σχηματίζονται οί έννοιες, έχουν περιορισμένη άκτίνα ένεργείας καί ως έκ τούτου ό άνθρωπος δέν είναι δυνατόν νά φθάσει εκεί όπου μπορεί νά φθάσει ή λειτουργία τής διανοήσεώς άλλων πνευματικών υπάρξεων τίς όποιες δυνάμεθα νά εννοούμε μέ τήν έννοια τής λέξεως ελεύθερα πνεύματα ή Θεοί. Έκ τών πνευμάτων αυτών έλήφθησαν καί διευτυπώθησαν οί ιδέες περί τών δημιουργικών αιτίων ή τών 'Αρχών τής Δημιουργίας τίς όποιες έχει ως άντικείμενο έρεύνης τό θέμα τό όποιο πραγματευόμεθα. 'Η γνώσις αύτών θά μπορούσε νά θεωρηθεί καί ως μία βάση διά νά δικαιολογηθούν καί όσα προγενέστερα έλέχθησαν, ήτοι ο νόμος της Ελευθερίας, ο νόμος της Δικαιοσύνης, ο νόμος της Αγάπης, οι Φυσικοί νόμοι, η Γνωσις και οι Ηθικές Αρχές. 'Η γνώσις επίσης αυτή θά δικαιολογήσει καί τό διατί ό άνθρωπος είναι προορισμένος νά γίνει ελεύθερο πνεύμα καί ποία ή διαφορά είναι εκείνη ή όποια χωρίζει τόν άνθρωπο τών Θεών. Θά δικαιολογήσει γιατί όλα τά όντα, οί άνθρωποι καί οί Θεοί προέρχονται έκ τής αυτής 'Αρχής καί γιατί όλα είναι προορισμένα άπό τούς νόμους τής 'Αρχής αυτής σέ μία άνευ τέρατος καί άνευ τελικού ορίου εξέλιξη, άρκεί όμως αυτά νά πορεύονται υπό τήν άμεση επίδραση τών νόμων αύτών καί νά μή δημιουργούν στασιμότητα λόγω τής ελεύθερας τους ένεργείας, έξερχόμενα άπό τίς άρμονίες τίς όποιες δημιουργούν εις τήν άπανταχοϋ Φύση οί νόμοι αυτοί.

Έρευνώντας **διά τής αναγωγής τής σκέψεώς μας** ή όποια θά στηριχθεί είς τά φαινόμενα τής Φύσεως θά φθάσουμε νά άντιληφθούμε τίς έννοιες τών Δημιουργικών Άρχών.

Άρχή τού Παντός, θεία Ούσία καί θεία Ένεργεια διαμορφώνουσες τούς Κόσμους.

α) **Ποιητική έννοια.** Τό Σύμπαν είναι μία προσωπικότης τής οποίας ή δράσις καί εξέλιξις δέν δύναται νά έχει όριο. Άτέρμων Κίνησις καί Αέναιος Ζωή συνεργαζόμενες μετά θειοτάτης Ένεργείας διαμορφώνουν τούς Κόσμους τής.

Η διαμόρφωσις τών Κόσμων καί ή μεταξύ αύτών συνεργασία προκαλούν τήν σύστασι τών μορφών τους. Πάσα μορφή οίουδηποτε Κόσμου πληροί ένα σκοπό.

Ό σκοπός τους είναι ή δημιουργία τών Έγώ τών Κόσμων, τού πνεύματος αύτών.

Τό πνεύμα τών Κόσμων άρχεται από ενός σημείου καί προχωρεί είς άτέρμονα εξέλιξη. Εκείνο τό οποίο δίδει την άτέρμονα εξέλιξη στό πνεύμα είναι ή άέναιος έκδήλωσις δυναμικότητων τής ουσίας του, διότι αυτή (ή ουσία του) είναι σπέρμα τής δημιουργίας τών Κόσμων, τών αιτίων τής έκπορεύσεώς των. **«Τό πνεύμα προχωρούν ούδαμού τερματίζει την έννοια τού Ατομικού του Έγώ. Διέρχεται δι' όλων τών μορφών τής Φύσεως, γίνεται νοητικό, γίνεται θεός, συνεργάζεται μετά τών θεών καί προχωρεί είς κατάστασι υπερέτων θεών χωρίς νά άποβάλοι τίποτα από την άτομικότητά του. Μεταμορφούται άκατάπαυστα είς τόν άπειρο χρόνο. Τήν επί τών Κόσμων διάβασή του ό άνθρωπος, τό μικρό αυτό Έγώ, δέν δύναται ούτε νά άντιληφθεί ούτε νά τήν διαπιστώσει.** Οί άκτίνες τής διανοήσεώς τού ανθρώπου είναι περιορισμένες, ενώ ή ενεργητική δράσις τού πνεύματος είναι άπειρος.

Τήν δράση τού υπεράνω τού ανθρώπου ενεργούντος πνεύματος δύναται νά γνωρίζουν μόνον οί θεοί. Οί θεοί μαρτυρούν περί τής δράσεως τών θεών.

Οί υπέρτατοι Θεοί μαρτυρούν περί τών αιτίων καί τών Άρχών τής Δημιουργίας, διαβιβάζουν τήν έννοια αυτής (τής Δημιουργίας) πρός τούς κατωτέρους Θεούς καί εκείνοι πρός τούς άγνούς ανθρώπους. **Ό άνθρωπος είναι καί αύτός ένας μικρός θεός μέ φθαρτά μέσα ένεργείας,** είναι προωρισμένος νά γίνει υπέρτερος, θά ακολουθήσει τό προπορευόμενο πνεύμα τού Άπείρου. Θά έχει πάντοτε τήν έννοια τής ύπάρξεώς του καί ως άντικείμενο τών ενεργειών του τήν άκατάπαυστο εξέλιξή του.

Χωρήσατε ώ άνθρωποι στόν Ατελεύτητο ρού τής εξέλιξεώς σας. Έχετε είς τήν Φύση τού πνεύματός σας τούς γονείς σας, τούς γονείς πάσης Δημιουργίας.

β) **Άρχή τού Κόσμου.** Τό Παν πρό τής δημιουργίας του υπήρχε μόνον δυνάμει.

Οί δυνάμεις του διά τών όποιων διεμορφώθησαν οί Κόσμοι υπήρχαν λανθάνουσες

Ως λανθάνουσες θά είναι και εκείνες οι όποιες θά μεταμορφώνουν τούς Κόσμους εις τόν άπειρο χρόνο. Ή πρό τής δημιουργίας τών Κόσμων κατάστασις τής ουσίας τους χαρακτηρίζετο υπό τήν έννοια τού Χάους. **ΧΑΟΣ** είναι τό άμορφο “**Άπειρο**, αυτό πού δέν έχει αντικειμενική υπόστασις διά τήν αίσθησις τού πνεύματος, τό απροσπέλαστο στήν έρευνά του. Είς τήν κατάστασις τού **ΧΑΟΥΣ**, ή ζωή εκείνη ή όποια εμφανίζει τίσ ουσίεσ τών Κόσμων εις τό **ΕΙΝΑΙ** τους δέν είχε έντός της σπέρμα παραγωγικότητος. Τό σπέρμα ήτο ή δύναμις της. Ή δύναμις της ήτο λανθάνουσα έν αυτή. Δύναμις είναι είναι εκείνη τήν όποιαν νοούμε ως **άεναο ΚΙΝΗΣΗ** τής ουσίας τών Κόσμων, **έκείνη ή όποια δέν διακόπτεται εις την δράση της εις τον Άπειρο Χρόνο.** Τά σπέρματα τής **ΚΙΝΗΣΕΩΣ** κατά νοητή έκφραση ήσαν άνεκδήλωτα εις τήν άδιαμόρφωτη ουσία τού **ΧΑΟΥΣ**.

Ήσαν λανθάνοντα και ώς έξ' αυτού λανθάνουσα ήταν και ή **ΖΩΗ**, **δηλαδή ή ουσία έκ τής όποιας γίνονται οί Κόσμοι.**

Ή **ΚΙΝΗΣΙΣ** ήταν ένα κέντρον τού **ΧΑΟΥΣ** άπροσπέλαστο εις τήν έρευνα τού πνεύματος και ή **ΖΩΗ** ή περιφέρειά του. Τό κέντρο και ή περιφέρεια τού **ΧΑΟΥΣ** νοείται έκ τής μεταφοράς του εις τό ενεργητικό μορφικό άπειρο, εκείνο τό όποιο έχει ώς άντικείμενο έρευνας διά τών αισθήσεων του τό πνεύμα.

Αιώνες αιώνων διέρρεαν μέχρις ότου ή **ΚΙΝΗΣΙΣ** έκδηλωθεϊ ώς νόμος τής **ΖΩΗΣ** και ή **ΚΙΝΗΣΙΣ** και ή **ΖΩΗ** έμφανισθοϋν ώς ουσιαστικό άτομο μέ άντικειμενική διά τό πνεύμα υπόστασις. Έδώ νοείται τό πνεύμα εκείνο τού όποιου τό αισθησιακό μέσο είναι υπέρτερο τού αισθησιακού μέσου τού άνθρώπου. Τό αισθησιακό σύστημα τού άνθρώπου είναι αδύνατον νά έρευνήσει άντικειμενικά τό ουσιαστικό άτομο. Μόνον διά τής μεταδόσεως τής σκέψεως υπέρτερου πνεύματος ή άνθρωπίνη διάνοια συλλαμβάνει τήν έννοια τού ουσιαστικού ατόμου. Ή **ΚΙΝΗΣΙΣ** είναι ή δύναμις τού ατόμου. **ΖΩΗ** είναι αυτό τούτο τό άτομο. Ή ευρύτερη έννοια τής Ζωής, ή πραγματική έννοια είναι ταυτόσημη μέ τήν έννοια τού υπάρχοντος.

Τό υπάρχον ουσιαστικό άτομο άποτελεϊται από **ΔΥΝΑΜΗ** ή **ΚΙΝΗΣΗ** και από **ΖΩΗ**.

Ή ΚΙΝΗΣΙΣ φιλεϊ τήν ΖΩΗ και ώς έκ τού λόγου αυτού καθίστανται παραγωγικές δυνάμεων οί όποιες υπήρξαν ή και υπάρχουν εις τό άτομο λανθάνουσες.

Οί έκδηλούμενες αυτές δυνάμεις και οί λειτουργίεσ τους είναι τά αίτια τής μεταφοράς τής ουσίας έκ τού Χάους εις τό **ΕΙΝΑΙ** τών Κόσμων, εις τό ενεργητικόν **ΕΙΝΑΙ** τών Κόσμων.

Ή έκ τού **ΧΑΟΥΣ** εις τόν ενεργητικό Κόσμο έλθούσα ουσία είναι « **αΐδιος** » (= αιώνιος).

Αυτήν τήν όνομάζουμε « **ΘΕΙΑΝ ΟΥΣΙΑ Ή ΘΕΙΑΝ ΑΓΑΠΗ** », (αργότερα θά κατανοηθεϊ ή έννοια τού χαρακτηρισμού αυτού). Ή έμφάνισις εις άτομα τής Θείας Ουσίας προκαλεϊ

τήν άντικειμενική έμφάνιση διά τήν αίσθηση τού πνεύματος καί έτέρας ύπαρχούσης « αί-
δίου» ούσίας ή όποια διά τού **EINAI** της πληροί τόν άπειρο **Χώρο** καί είναι ό ουσια-
στικός χώρος μέσα εις τόν όποιον έρχονται νά ένεργήσουν τά άτομα τής Θείας Ούσίας
καί μέσα εις τό όποιο λαμβάνουν τήν έννοια τού **EINAI** τους.

Ή ούσία ή όποια δίδει την έννοια τού **ΧΩΡΟΥ** εις τό πνεύμα, ή « **αίδιος** » αυτή ούσία,
είναι « **συνεχής προς έαυτήν** » καί χαρακτηρίζεται ως άπειρος την έκταση καί ως
ΜΟΝΑΣ μέσα εις την όποια έρχεται τό πλήθος τών άτόμων τής Θείας Ουσίας.

Ή συνεργασία τών δύο αύτών ουσιών δημιουργεί τούς Κόσμους.

Ή **ΜΟΝΑΣ** είναι ό **ΛΟΓΟΣ** καί **ΠΑΤΗΡ** τών Κόσμων. Ή Θεία Ούσία ως **ΔΥΑΣ** άτομική
διατηρουμένων « **έσαεί** » τών άτόμων της ως άτόμων, είναι ή **ΜΗΤΗΡ** τών Κόσμων.

**Ή μία είναι τό άρρεν τής Δημιουργίας καί ή άλλη τό θήλυ Αύτής. Τό άρρεν καί
θήλυ τής Δημιουργίας δέν άναπαράγουν τύπους, αλλά δημιουργούν τύπους.**

Οί δημιουργούμενοι τύποι άνανεούνται διά τής λειτουργίας τους. **Αί « αίδιοι » αυτές
ούσίες είναι τά αίτια τής Δημιουργίας τών Κόσμων καί υπάρχουν εις αυτές ως
ουσιαστικά αίτια.** Ό,τι υπάρχει εις τούς Κόσμους έχει έντός του τά αίτια τής δημιουρ-
γίας του. « Αί αίδιοι ούσiai » έχουν καί τήν έννοια τού άτελευτήτου αύτών **EINAI**.

Τούτο γίνεται νοητό διά τής άτελευτήτου παραγωγικότητας τών δυνάμεών τους καί τής
«αεί» έντάσεως τών δυνάμεών τους.

«Αί αίδιοι καί άναρχοι ούσiai» συγκροτούν τούς Κόσμους. "Όλα τά συγκροτήματά
τους μέχρι τής έμφανίσεως τού πνεύματος έχουν γένεση καί φθορά.

**"Ό,τι γίνεται εις τούς Κόσμους έκ τών δύο αύτών ουσιών υπόκειται εις γένεση καί
φθορά έκτός τού πνεύματος τό όποιο έχει άτελεύτητο άτομική ύπαρξη.**

Τό γεγονός τής γενέσεως καί φθοράς μάς δίδει τήν έννοια τής μεταμορφώσεως τών
Κόσμων όπως καί τής μεταμορφώσεως τών κατά μέρος, όσων γίνονται εξ αύτών.

Τό Σύμπαν μέ τούς όργανωμένους Κόσμους του καί τίσ άπειρες έέργειές του έξεπορεύ-
θη προς λειτουργίαν έκ δύο « αιδίων » ή άύθυπάρκτων ουσιών

α) εκείνης ή όποια άποτελεϊ τό περιεχόμενό του καί είναι μεριστή σέ άπειρες άτομικότη-
τες καί έκ τού λόγου αύτού ονομάζεται καί **ΑΤΟΜΙΚΗ** και

β) εκείνης ή όποια είναι τό άπειρον περιέχον, έντός τού όποιοι γίνονται τά πάντα καί
είναι κατ' άντίθεση τής άλλης « **συνεχής προς έαυτήν** ». Έκ τής συνεργασίας τών δύο
αύτών « **αιδίων** » **ουσιών** έγιναν καί γίνονται τά πάντα καί τά πάντα είναι προωρισμένα
εις άτελεύτητες δυναμικές μεταμορφώσεις, οί ούσίες τους δέ ως έκ τής αιδιότητας τους,
δέν δύνανται νά σταματούν τίσ έκδηλώσεις τους εις τόν άπειρο χρόνο. Οί έκδηλώσεις
τους συνίστανται εις δυναμικότητες καί νόμους διά τών όποιοι γίνονται οί μορφές τών

Κόσμων καθώς και οί μεταμορφώσεις αυτών (Κόσμων). Οί νόμοι τους κυβερνούν τούς Κόσμους και έμφανίζουν κατά σειράν γεγονότα τά όποια προδίδουν τήν σκοπιμότητα πάντων τών συντελουμένων, **ώς εάν πνευματική χείρ νά κυβερνά τούς Κόσμους. Σκοπός τού κάθε συντελουμένου είναι νά καταστεί όργανο έκδηλώσεως δυνάμεων τών « αίθίων » ουσιών. "Έκαστον όργανο αναλόγως τής συστάσεώς του άποτελεί μίαν Ικανότητα έκδηλώσεως δυνάμεων τών κοσμογονικών ουσιών.**

Μόνον από τίς « αίθιες » ουσίες έκδηλοϋνται δυνάμεις άνευ τέρματος, χωρίς νά τερματίζεται ούδαμού ή έκδήλωσή τους. Πάντα όμως τά έξ αύτών γινόμενα, τά όποια λαμβάνουν και μορφικό χαρακτήρα, έχουν όρια έκδηλώσεων, **έκείνα τά όποια δέν δύνανται νά έκτείνονται πέραν τής Ικανότητος και τής ένεργητικότητος τών μορφικών συγκροτημάτων.** Έκ τού λόγου αυτού όλα τά δημιουργήματα είναι μορφικά πλάσματα και καθίστανται πεπερασμένα από μορφικής άπόψεως.

Μορφικό δέ πλάσμα είναι τό έκ τών δύο ουσιών συγκρότημα, εκείνο τό όποιο έχει ένα οιοδήποτε σχήμα. Τό γεγονός ότι τά μορφικά πλάσματα καθίστανται πεπερασμένα, δέν σημαίνει ότι καθιστούν πεπερασμένη και τήν άτομική ουσία από τήν όποιαν γίνονται.

Κατά τήν έξαφάνιση τών μορφών ή έκδηλωθείσα δυναμικότης τής ΑΤΟΜΙΚΗΣ ουσίας παραμένει όλόκληρος εις αυτήν και τά άτομά της έχουν ειδικές Ικανότητες προκειμένου νά λάβουν μέρος εις άνασυγκρότηση μορφών. Αντίθετα, έξαφανίζεται ή δυναμικότης τής άλλης ουσίας, τής Συνεχούς, εκείνης ή όποια άποτελεί τόν **ΣΥΝΘΕΤΙΚΟ ΛΟΓΟ** τών μορφών (περί τού όποίου θά όμιλήσουμε βραδύτερα) διότι μετά τήν άποσύνθεση τών μορφών δέν διατηρεί ιδιάζον μέρος, αλλά οί δυναμικότητές της εκείνες οί όποιες έξεδηλώθησαν εις τήν μορφή τήν όποια υπήρχε, έρχονται εις τό « έν συνεχεία **ΕΙΝΑΙ** » τής ουσίας αύτής και συντελούν γενικώς εις τήν καθόλου έξέλιξή της.

Κατά τήν σύσταση τών Κόσμων ή μία τών δύο ουσιών « ή πρός έαυτήν συνεχής » είναι ό ένεργητικός παράγων τών Κόσμων, ή δέ άλλη ή « άτομική » ό παθητικός παράγων.

Είναι ό ένεργητικός παράγων ή **ΣΥΝΕΧΗΣ** διότι ή ιδιότης αύτής είναι νά συγκεντρώνει εις μορφές τά άτομα τής άλλης, όπότε και άποτελεί τόν **ΛΟΓΟ** τής ύπάρξεως τών μορφών. Είναι παθητική ή έτέρα ουσία ή **ΑΤΟΜΙΚΗ** διότι υπόκειται, προκειμένου νά συγκροτηθεί εις μορφές, στις ένεργητικές έπιδράσεις τής **ΣΥΝΕΧΟΥΣ**. Η συνεργασία τους στις διάφορες μορφές τίς όποιες συγκροτούν, έχει ως άμεσο άποτέλεσμα την έξ άμφοτέρων έκδήλωση δυνάμεων. **Τό γεγονός αυτό άποτελεί και άμεσο άπόδειξη τής « αίθιότητος » τών δύο ουσιών και τής άκατάπαυστης έξελίξεώς τους** εις τόν άπειρο χρόνο διά τών συντελουμένων ύπ' αυτών τών μορφών και τών μεταμορφώσεών τους.

Οὐδέν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν συνεχείᾳ καί ἀνευ ὀρίων δύναται νά παράγει δυναμικότητες, ἐάν δὲν εἶναι «αἰδίος» οὐσία ἢ ἐάν τό **EINAI** αὐτοῦ δέν σύγκειται ἐξ «αἰδίων» οὐσιῶν, χωρὶς νά εἶναι σύνθετον μορφικό συγκρότημα. (Περὶ αὐτοῦ ὅμως θά μιλήσωμε ἐκτενέστερα καί ἀναλυτικώτερα κατὰ τὴν γένεση τοῦ πνεύματος). **Τερματίζουν τό EINAI τους, μόνον τὰ μορφικά πλάσματα τῶν « αἰδίων » οὐσιῶν. Διὰ τῶν πλασμάτων αὐτῶν « αἰ Θεῖαι οὐσίαι » ἐξελίσσονται εἰς τοὺς Κόσμους, ΕΞΕΛΙΞΙΣ δὲ εἶναι ἢ ἀκατάπαυστη διὰ τῶν πλασμάτων αὐτῶν ἐκδήλωσις δυνάμεων τους.**

Ἅπαντα τὰ φαινόμενα τῶν ἀπειρων Κόσμων προέρχονται ἐκ τῆς συνεργασίας τῶν δύο «αἰδίων» οὐσιῶν καί οὐδαμοῦ εἰς τοὺς Κόσμους χωρίζεται ἢ μεταξὺ τους ἀλληλεπίδρασις συνεπείᾳ τῆς ὅποιας παράγονται «αἰ αἰεὶ δυναμικότητες» καί νόμοι αὐτῶν. **Χωρισμός ἀπὸ τῆς συνεργασίας καί τῆς μεταξὺ τους ὀλληλεπίδρασεως τῶν οὐσιῶν αὐτῶν θά ἐπέφερε ἐξαφανισμό τους ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς καταστάσεώς τους καί ἐπαναφορά τους στό ΧΑΟΣ. Τοῦτο ὅμως δέν εἶναι δυνατόν νά συμβεῖ διότι οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἐκδηλωθεῖσες δυναμικότητές τους δέν δύναται νά χωρίζονται ἀπὸ αὐτές.** Ἐνας αὐτοῦ τοῦ εἶδους χωρισμός δέν δύναται νά νοηθεῖ ποτέ. Καί ἐκεῖ ὅπου δίδουν τὴν ἐντύπωση, φαίνονται νά εἶναι χωρισμένες « αἰ δύο αἰδιοὶ οὐσίαι », ὅπως ἐπὶ παραδείγματι στοὺς διαμέσους χώρους τῶν οὐρανίων σωμάτων, ὁ χωρισμός εἶναι φαινομενικός. Εἰς τοὺς μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων χώρους ἢ συνεχῆς οὐσία εἶναι μόνη χωρὶς νά ἔχει περιεχόμενο ἐκ τῆς ἀτομικῆς οὐσίας. Ἡ συνεχῆς ὅμως αὐτὴ οὐσία, ἢ μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων, ὑφίσταται ἀνυπολόγιστο ἐπίδραση ἐκ τῆς κινήσεως τῶν μαζῶν τῶν σωμάτων καί ἀντανακλοῦν μέσα εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ γεγονότα τὰ ὅποια λαμβάνουν χώραν μέσα στὶς μάζες τους καί φορεῦς τοῦ φωτός τους γίνεται ἀπὸ τῆς μίας μάζας ἐνὸς σώματος εἰς τὴν ἄλλην. Ἐκτὸς ὅμως τῆς μεγάλης συνεργασίας τῆς οὐσίας αὐτῆς (συνεχοῦς) μετὰ τῆς οὐσίας τῶν μαζῶν τῶν σωμάτων, **μέσα τῆς δρᾶς καί κινεῖται καί τό πνεῦμα τῆς Φύσεως, ἐκεῖνο τό ὅποιο ἔχει ἐξελιχθεῖ στοὺς Κόσμους τῶν μαζῶν τῶν σωμάτων καί ἀπέκτησε ἐνεργητικὸ μέσον μὴ ὑποκείμενο εἰς φθορά.**

Ἀναλυτικώτερα, ἢ μία τῶν οὐσιῶν αὐτῶν, ἢ **ΣΥΝΕΧΗΣ** ἐκλήθη **ΜΟΝΑΣ** καί **ΠΑΤΗΡ** τῶν Κόσμων. Τοῦτο, διότι οὐδέποτε ἐν τῷ συνόλῳ τῆς χωρίζεται, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἐκφρασις σύνολον δὲν δύναται νά ἀνταποκρίνεται στό ἀπειρον τῆς ἐννοίας αὐτῆς. Ἐκλήθη δὲ **ΠΑΤΗΡ** τῶν Κόσμων, διότι αὐτὴ δημιουργεῖ διὰ τῆς συνεργασίας τῆς μετὰ τῆς ἐτέρας οὐσίας ὅλες τὶς μορφές τῶν Κόσμων. **Δίδει δηλαδὴ τὴν ἐννοία τοῦ τύπου τῶν μορφῶν καί εἶναι τό μέσον τῆς μετατροπῆς, συνθέσεως καί μεταμορφώσεως τους.** Ἐκ τῆς οὐσίας τῆς **ΜΟΝΑΔΟΣ** προήλθεν ὁ νόμος τῆς Ἐνεργείας καί δι' αὐτό καί ἐκλήθη **ΕΝΕΡΓΕΙΑ** παρὰ τινῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων τῆς ἀρχαιότητος.

Ενέργεια είναι εκείνο τό όποιο διαπλάσσει μέ τήν συμβολήν τών άτόμων τής έτέρας ούσίας τής μορφές τών Κόσμων, άφ' έαυτής δέ τής άποσυνθέτει καί δίδει τήν ικανότητα τής άρτιωτέρας διαπλάσεώς τους. "Όταν ομιλούμε περί **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ πρέπει νά έχουμε σαφή έννοια αυτής ως λειτουργούντος νόμου τής ούσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** καί ουδέποτε τόν νόμον αυτόν νά τόν συγχέομε πρός τόν νόμον τής **ΚΙΝΗΣΕΩΣ** περί τού όποιοι θά όμιλήσουμε βραδύτερον. Ή ουσία τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** συνεργαζομένη μέ έκδηλο τόν νόμο τής **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ** αυτής μετά τής άτομικής ούσίας, προκαλεί τής λειτουργίες, τής διάφορες λειτουργίες επί τών μορφών τών συγκροτούμένων εξ άμφοτέρων τών ούσιών. Ούδεμία λειτουργία είναι δυνατόν νά γίνει άνευ τού νόμου τής **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ**.**

Οί λειτουργίες όμως αυτές δέν γίνονται έν συνεχεία καί άνευ διακοπής.

Αυτό γίνεται κατάδηλο έκ τών φαινομένων τών συνθέσεων καί άποσυνθέσεων τών μορφών, έκ τών λειτουργούγτων νόμων τής φθοράς καί τής γενέσεως.

Τά γεγονότα αυτά έμφανίζουν τόν νόμο τής **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ** εις τής καθέκαστα οργανώσεις καί λειτουργίες τής Φύσεως ούχι έν συνεχεία καί άνευ διακοπών καί εις τήν λειτουργία τού νόμου αυτού άκριβώς οφείλονται οί έννοιες τού πεπερασμένου παντός έκ τών δύο αυτών ούσιών συγκροτούμένου φυσικού πράγματος ή μορφής καί παντός φυσικού προσώπου.

Εις τόν νόμον τής ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ οφείλονται όλες οί συνθέσεις πάσης φύσεως τών άπειρων Κόσμων καί τό « άεί » τών μεταμορφώσεων τους καθώς επίσης καί εκείνες διά τών όποιοι το πνεύμα τής Φύσεως λειτουργεί καί εξελίσσεται, άκόμη δέ περισσότερο οί μεταμορφώσεις τών μορφών εκείνων οί όποιες εξελίσσονται κατά προαγωγική κλίμακα από κατώτερες σέ άνώτερες.

Έάν ό νόμος τής **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ** τής ούσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** ήτο έν συνεχεία ένεργητικός νόμος, δεν θά είχαμε τά φαινόμενα τών συνθέσεων καί άποσυνθέσεων καθώς καί τά φαινόμενα τής συμπλοκής τών άτόμων τής έτέρας ούσίας εις όργανικές μορφές, ούτε καί τού διαλυτού καί άνελισσομένου αυτών.

Έκ τού νόμου τής ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ τής ούσίας τής ΜΟΝΑΔΟΣ προέρχεται η λειτουργία τού φωτός, τόν τού υλικού όσον καί τού πνευματικού.

Ό νόμος τού φωτός είναι παράγωγο τού νόμου τής ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ εις όλα τά επίπεδα τών Κόσμων καί εις εκείνα τά πνευματικά. Άλλά καί οί διανοήσεις πάντων τών όντων καί εις όλα τά επίπεδα τού **ΑΠΕΙΡΟΥ** μόνον διά τού νόμου τής **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ** γίνονται, (περί τού θέματος όμως αυτού θά πραγματευθώμεν άργότερα).

Ή ουσία τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** είναι μία. Είς τά καθέκαστα όμως μέρη τών Κόσμων εμφανίζεται μέ διαφορετικές δυναμικότητες, ιδιαίτερα όταν εύρίσκεται ως **ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ**

τών μορφών τού **ΑΠΕΙΡΟΥ**. Τόν βαθμό τής διαφορετικής δυναμικότητος δυνάμεθα νά νοούμε μόνον έκ τής λειτουργίας τής μορφής τής όποιας είναι **ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ** καί πρώτιστα στίς μορφές διά τών όποιων λειτουργεί τό πνεύμα.

Ἡ διαφορετική δυναμικότης τής ούσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** προέρχεται έκ τής συλλειτουργίας τής πρὸς τήν έτέρα τήν **ΑΤΟΜΙΚΗ** ούσία μετά τής όποιας συγκροτεί τίς μορφές. Διά τής λειτουργίας τών μορφών άλληλοεπηρεάζονται καί τούτο έχει ως άποτέλεσμα τήν έκδήλωση δυναμιכוτήτων τους.

Είς τίς μορφές ενός ούρανίου σώματος, τίς καθέκαστα δηλαδή μορφές του, ή ούσία τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** όταν είναι **ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ** μορφής διατηρεί ιδίαν δυναμικότητα, όταν όμως άποσυντίθενται οί μορφές καί δέν είναι συνθετικός τους **ΛΟΓΟΣ**, τότε ή δυναμικότης τής έξιςούται μέ τήν όλη δυναμικότητα τής έκτος τών μορφών εύρισκομένης έν συνεχεία **ΜΟΝΑΔΟΣ**. Τό γεγονός αυτό προάγει αύτήν εις μεγαλύτερες ένεργειες καί αυτό είναι καθολική πρόοδος. Ἡ ούσία τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** εις τά διάφορα επίπεδα τών Κόσμων έχει διαφορετικές δυναμικότητες. Τούτο πρέπει νά άποτελεί βάση σπουδής γιά εκείνους πού θέλουν νά γνωρίσουν τά θεία μυστικά τής Φύσεως, δηλαδή τόν συσχετισμό τής εις αυτούς λειτουργούσης ούσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** μετ' εκείνης πού λειτουργεί εις άνωτέρους Κόσμους. Αύτός είναι ό άπώτερος άντικειμενικός σκοπός των μεμυημένων εις τάς Αλήθειας τής Φύσεως.

Η « άίδιος » ούσία, ή **ΑΤΟΜΙΚΗ**, προήλθεν έκ τού **ΧΑΟΥΣ** εις το ένεργητικό **ΑΠΕΙΡΟ** βαθμιαίως καί εξ αυτού τού λόγου ή δημιουργία τών Κόσμων συνετελέσθη βαθμιαίως. Τούτ' αυτό γίνεται καί εις τίς μεταμορφώσεις τών Κόσμων όπως καί εις τήν έκπόρευση τού πνεύματος έκ τών « άιδίων » ουσιών. Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τής **ΑΤΟΜΙΚΗΣ** ούσίας είναι τά άτομα. Οί δημιουργηθέντες Κόσμοι άποτελούνται άπό άπειρο πλήθος τοιούτων ατόμων καθώς καί άπό ουσίαν τής **ΜΟΝΑΔΟΣ**. Τά άτομα τής **ΑΤΟΜΙΚΗΣ** ούσίας άποτελούν τό περιεχόμενο τής ούσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** καί έκαστο έξ αυτών χωρίζεται εν τή λειτουργία του τών άλλων, διά τής μεταξύ των υφιστάμενης ούσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ**.

Ἡ τού είδους αυτού διάταξις τών ατόμων μέσα εις τήν ούσία τής **ΜΟΝΑΔΟΣ**, παρέχει εις αυτά τήν ευκαιρία νά έπιδρώνται ύπ' αύτής πρὸς τόν σκοπό έκδηλώσεως δυνάμεών τους, οί όποιες εύρίσκονται εις αυτές « δυνάμει ».

Τούτο προκαλεί καί τήν επίδραση αυτών (ατόμων) επί τής ούσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** συνεπεία δέ τής επίδράσεως αύτής αυξάνουν οί εκδηλώσεις τών ενεργειών τής.

Ἐάν μεταξύ τών ατόμων δέν υπήρχε ούσία τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** αυτά δέν θά ήδύναντο νά συνέρχωνται εις άποτέλεση μαζών, ούτε θά έξεδηλούντο οί εις αυτά ύπάρχουσες δυνάμεις ως λανθάνουσες καί εις αύτήν τήν περίπτωση αυτά τά άτομα θά ήσαν άδρανή.

Όλα τὰ φαινόμενα τῆς Φύσεως τὰ προερχόμενα ἐκ τῶν λειτουργιῶν τῶν Κόσμων αὐτῆς, προκύπτουν ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἀτόμων ποῦ εὐρίσκονται μέσα εἰς τὴν οὐσία τῆς **ΜΟΝΑΔΟΣ**. Ἡ κίνησις τῶν ἀτόμων λειτουργεῖ ὡς νόμος τους διότι τηροῦνται ὑπὸ τῆς οὐσίας τῆς **ΜΟΝΑΔΟΣ** εἰς μία κατάσταση ἢ ὅποια ἐπιτρέπει τὴν λειτουργία τοῦ νόμου αὐτοῦ καὶ τὴν αὐξησὶς του εἰς μείζονες δυναμικότητες.

Τὰ άτομα τῆς « αἰδίου » ατομικῆς οὐσίας νοοῦνται ὡς « μαθηματικά στιγμαί ».

Τὸ ἄθροισμα αὐτῶν τῶν ἀτόμων καὶ ἡ σύνθεσις τους ὑπὸ τῆς οὐσίας τῆς **ΜΟΝΑΔΟΣ** ἐμφανίζει εἰς τοὺς Κόσμους τὶς γραμμὲς καὶ δι' αὐτῶν (τῶν γραμμῶν) τὰ σχήματα.

Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀτόμων καὶ ἡ σύνθεσις τους εἰς σχῆμα μᾶς δίδει εἰς τὴν αἴσθησις τὴν αντικειμενικὴ του ἔννοια καὶ τούτο, **διότι καὶ ἡ αἴσθησις μας ὡς ὄργανο τῆς ψυχῆς μας δεν εἶναι τί ἄλλο ἢ ἄθροισμα ἀτόμων συνδεδεμένων ὑπὸ τῆς οὐσίας τῆς ΜΟΝΑΔΟΣ**. Τὸ άτομο, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, δύναται νὰ συλληφθεῖ κατὰ τὴν ἔννοιάν του μόνον ὑπὸ τῆς νοήσεως καὶ τούτο, διότι διὰ τὴν αἴσθησίν μας δὲν ἀποτελεῖ ἀντικείμενο. Αντικείμενο διὰ τὴν αἴσθησις εἶναι τὸ συγκρότημα τῶν ἀτόμων σὲ σχῆμα.

Τὸ σχῆμα καὶ ἡ μορφή ἔχουν διὰ τὴν αἴσθησις τὴν αὐτὴν ἔννοια. Ἡ μορφή εἶναι σύνθεσις πολλῶν ἀπλῶν σχημάτων. **Τὸ ὡς στιγμή νοούμενο άτομο ἔχει κέντρο καὶ περιφέρεια. Κέντρο εἶναι ἡ δύναμὴ του ἢ ὅποια ἔχει καὶ τὴν ἔννοια τοῦ νόμου τῆς κινήσεώς του. Περιφέρεια εἶναι αὐτὸ τούτο τὸ ΕΙΝΑΙ του.**

Ἡ **ΚΙΝΗΣΙΣ**, ὁ νόμος τοῦ ἀτόμου τῆς « αἰδίου » οὐσίας, ἀμὰ τὴ ἐμφανίσει ἐκ τοῦ **ΧΑΟΥΣ** εἰς τὴν ενεργητικὴ του κατάσταση, οὐδέποτε καταπαύει τῆς δράσεώς του.

Εἶναι συνεχῆς καὶ ἀδιάλειπτος εἰς τὴν δράση της, «αἰεὶ» ἐκτείνουσα τὶς δυναμικότητες της. **Τὸ ΕΙΝΑΙ του εἰς τὸν ἄπειρο χρόνο παραμένει ὡς αἰωνία ατομικότης του.**

Εἰς τὰ διάφορα σημεία τῶν Κόσμων ἐμφανίζει αὐξουσα δυναμικότητα καὶ τούτο τὸ καθιστᾷ διάφορο σὶς ἐνέργειές του εἰς τοὺς ἄπειρους Κόσμους.

Ἡ ἔννοια τοῦ **ΧΡΟΝΟΥ** προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυστη κίνηση τῶν μορφῶν. **Εἶναι ἄθροισμα τοῦ νόμου τῆς κινήσεως τῶν ἀτόμων**. Τὰ άτομα τῆς «αἰδίου» οὐσίας αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν καθίστανται πεπερασμένα εἰς τὸν ἄπειρο **ΧΡΟΝΟ**.

Πεπερασμένα καθίστανται τὰ ἄθροίσματα αὐτῶν, οἱ μορφές, συνεπεία τοῦ νόμου τῆς **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ** τῆς **ΜΟΝΑΔΟΣ**.

Ὁ Θεὸς Πυθαγόρας ἔλεγε, « ὅτι τὰ άτομα τῆς αἰδίου οὐσίας, τῆς **ΑΤΟΜΙΚΗΣ**, εἶναι ὁ ἄρτιος καὶ ἄπειρος ἀριθμὸς, ἐνῶ ἡ οὐσία τῆς **ΜΟΝΑΔΟΣ** διὰ τῶν ἐν ἐνεργεία νόμων της, εἶναι ὁ περιττὸς ἀριθμὸς ». Ἡ **ΕΝΕΡΓΕΙΑ** τῶν περιττῶν ἀριθμῶν, συγκροτεῖ καὶ διαλύει τὶς μορφές τῶν Κόσμων, οἱ ὅποιες καθίστανται καὶ πεπερασμένες.

Διά νά καταδείξει τήν έννοια τών μορφών τού Κόσμου έλεγε, «ότι αυτές είναι άθροίσματα τών δύο ουσιών και γνωρίζονται ύπό τήν έννοια τών άρτιοπερίσσων άριθμών ».

Οί έμβαθύνοντες είς τήν μελέτη τών νόμων τής Φύσεως πρέπει αυστηρά νά διακρίνουν τήν χωριστή έννοια τού νόμου τής ΚΙΝΗΣΕΩΣ, άπό τήν χωριστή έννοια τού νόμου τής ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ. Σύμβολά τους είναι οί άρτιοι και οί περιττοί άριθμοί.

Ό νόμος τής ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ είς τήν πνευματική φύση δίδει τήν έννοια τής αυτοβουλήσεως και υπακούει είς αυτήν. Ή αυτοβούλησις είναι μείζων ενέργεια τού νόμου αυτού και έκ τού λόγου αυτού είναι σχετική είς τά πνευματικά όντα. Πάσα ή παρεχόμενη ουσία τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** πρός ενέργεια τών οργάνων τών όντων ρυθμίζεται **άπό τήν βούλησή τους.** Τούτο είναι τί τό όποίο πρέπει νά μελετηθεί ιδιαίτερα ύπό εκείνων πού θέλουν νά έγκύψουν είς τήν έρευνα τών νόμων τής Φύσεως και ιδιαίτερα τού νόμου τής Ελευθερίας και **ώς φυσικού και ως πνευματικού νόμου.**

Ή έννοια, ή χωριστή έννοια τού νόμου τής **ΚΙΝΗΣΕΩΣ,** είναι ό ρυθμιστής τής άκατάπαυστης λειτουργίας τής Φύσεως και τών όντων Αύτής.

Είναι νόμος πάσης άτομικότητας και δι' αυτού είναι πάντοτε είς τό **ΕΙΝΑΙ** της ή άτομικότης. **Ή βούλησις τού όντος και πάσα άλλη έκδήλωσις δεν δύνανται νά τροποποιήσουν τόν νόμον αυτόν. Πάσα τροποποίησης θά έξαφάνιζε τήν άτομικότητα.**

Τό **ΕΙΝΑΙ** τών άτόμων τής **ΑΤΟΜΙΚΗΣ** ουσίας είναι « **Η ΖΩΗ** ». Είναι εκείνο τό όποιο τηρεί τήν άτομικότητα ως διακεκριμένη τών άλλων. **Είναι τό άτελευτήτως ύπάρχον.**

Ή λειτουργία τής κινήσεως τού άτόμου προκαλεί τήν έκδήλωση έκ τού **ΕΙΝΑΙ** τής **ΖΩΗΣ** τού άτόμου, τόν νόμο τής θερμότητος. **Ή θερμότης καθίσταται ή φυγόκεντρος δύναμις τού άτόμου, ενώ ή κίνησις του γίνεται ή κεντρομόλος δύναμις του.**

Ή ισοδύναμη λειτουργία τών δύο αύτών νόμων σύν τήν συμβολή τού νόμου τής ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ τής ΜΟΝΑΔΟΣ άποτελούν τό κέντρο τής Ισορροπίας τών κόσμων και όλων τών καθέκαστα μορφών τους.

ΚΙΝΗΣΙΣ, ΖΩΗ και **ΕΝΕΡΓΕΙΑ** είναι τό θεμελιωτικό τρίγωνο τών Κόσμων και τό «άεί» μεταμορφωτικό αύτών τρίγωνο. Είναι επίσης τό θεμελιωτικό τρίγωνο τών πνευματικών άτομικότητων και τής είς τό **ΑΠΕΙΡΟΝ** άκατάπαυστης εξέλιξεώς τους. Οί μνημένοι είς τας Αλήθειας τής Φύσεως πρέπει νά γνωρίζουν ότι η θερμότης, ό νόμος τής **ΖΩΗΣ** τών άτόμων και τό **ΦΩΣ,** είναι δύο διαφορετικοί νόμοι προερχόμενοι εξ έκατέρας τών δύο ουσιών. Εάν τούς νόμους αυτούς δεν τούς διακρίνουν ως προερχομένους άπό δύο διαφορετικές πηγές, δεν θά μπορέσουν νά έκτιμήσουν τήν αλήθεια τών γεγονότων τής Φύσεως. Οί νόμοι αυτοί συλλειτουργούν, διότι και οί μητέρες τους ουσίες συλλειτουργούν εις όλα τά φαινόμενα τής Φύσεως.

Τό ΦΩΣ, ως νόμος τής ουσίας τής ΜΟΝΑΔΟΣ, δέν θά έξεδηλούτο εις συλλειτουργίαν, έάν δέν συνειργάζετο ή ουσία αυτή μετά τής ΑΤΟΜΙΚΗΣ ουσίας από τήν όποια έξεπορεύθη ό νόμος τής θερμότητας. "Όπου υπάρχει συλλειτουργία τού ΦΩΤΟΣ εκεί υπάρχει καί καί λειτουργία τού νόμου τής θερμότητας τής ΑΤΟΜΙΚΗΣ ουσίας καθώς καί ή λειτουργία τού νόμου τής Κινήσεως τής αυτής ουσίας.

Ένας έκαστος τών νόμων αυτών δέν δύναται νά έμφανισθεί χωριστά εις τίς λειτουργίες τών Κόσμων, όπως καί εις τίς λειτουργίες καί αυτών άκόμη τών πνευματικών φύσεων.

Τά άτομα τής ΑΤΟΜΙΚΗΣ ουσίας έχουν φυγόκεντρο καί κεντρομόλο, όπως έπίσης καί όλα τά συγκροτήματά τους. Διά τόν λόγο αυτόν έκλήθη αυτή ή ουσία υπό τού Θείου Πυθαγόρου « ΔΥΑΣ », κατ' αντίθεση πρός τήν έτέρα ή όποια έκλήθη « ΜΟΝΑΣ ».

Ή έκ τού ΧΑΟΥΣ εις τό ενεργητικόν ΕΙΝΑΙ έκπόρευσις τής «αΐδιου» ΑΤΟΜΙΚΗΣ ουσίας συνετελέσθη βαθμιαίως. Τά πρώτα έμφανισθέντα άτομα αυτής, συνεπεία τής συνεργασίας τους μετά τής ουσίας τής ΜΟΝΑΔΟΣ έξεδήλωσαν δυνάμεις τους οί όποιες κατά βαθμόν ήσαν εντατικότερες τών δυνάμεων οί όποιες έξεδηλώθησαν υπό τών άτόμων εκείνων τά όποια ήλθαν εις τό πεδίο τού ενεργητικού Κόσμου βραδύτερον. Τό εις τήν νόησή μας υπάρχον άπειρον τών Κόσμων, διά νά έκπορευθεί έκ τού ΧΑΟΥΣ, συγκροτηθεί καί ενεργήσει, άπήτησε χρονικές περιόδους τών όποίων ή σύλληψις καθίσταται άδύνατος εις τήν διάνοια τού έρευνητού άνθρώπου. Ακριβώς ή μεταξύ τών περιόδων αυτών διαφορά είναι εκείνο τό όποίο εμφανίζει τήν διαφορετική σύσταση, λειτουργία καί κατάσταση τών Κόσμων τού ΑΠΕΙΡΟΥ. Ιδού πώς τό υπέρτατο πνεύμα, εκείνο τό όποίο δύναται νά έπισκοπεϊ τούς Κόσμους τού ΑΠΕΙΡΟΥ ως έκ τής υπερέτατης του έξελίξεως μάς μεταδίδει ίεραρχικώς τήν έννοια τής διαφοράς τών Κόσμων. «Μεταξύ τών Κόσμων τού Απείρου ύφίστανται παμμέγιστες διαφορές εις τίς λειτουργίες τους. Οί διαφορές αυτές καθίστανται άσυλληπτες εις τήν αίσθηση τού νοητικού όντος τής Γής. Ή αίσθησις τού περισσότερο έξελιγμένου άνθρώπου είναι άδύνατον νά συλλάβει τήν έννοια αυτών τών διαφορών. Τό μόνον πού δύναται νά έννοήσει είναι, ότι υπάρχουν διαφορές εις τίς λειτουργίες τών Κόσμων καί αυτό, διότι ή αΐσθησις του έχει πληρωρηθεί περί ύπαρχουσών όμοιων διαφορών εις τίς λειτουργίες τών μορφών τού περιβάλλοντος εις τό όποιο ζεί. Ή διαμόρφωσις τής σκέψεως περί τών διαφορών οί όποιες υπάρχουν μεταξύ τών μορφών τού περιβάλλοντος τού άνθρώπου, άνάγεται εις την νοητική άποδοχή άνάλογης τινός καταστάσεως υφιστάμενης καί πέραν τού περιβάλλοντος τούτου».

Τά φαινόμενα τής διαφορετικής λειτουργίας τών Κόσμων καί τά φαινόμενα τής διαφορετικής λειτουργίας τών μορφών ενός Κόσμου, προέρχονται από τήν βαθ-

μιαία εκκόλαψη τών « αΐδίων » ουσιών έκ τού ΧΑΟΥΣ είς τούς έν ένεργεία Κόσ-
μους. Τά άτομα τής « αΐδίου » ΑΤΟΜΙΚΗΣ ουσίας, ώς έκ τής βαθμιαίας τους μετα-
φοράς έκ τού ΧΑΟΥΣ, δέν δύνανται άπό άπόψεως δυναμικής νά είναι τά αυτά είς
τούς έν ένεργεία Κόσμους καί ώς έκ τούτου καί ή ούσία τής ΜΟΝΑΔΟΣ ή συν-
εργαζόμενη καί άλληλοεπηραζόμενη μετά τών άτόμων τής έτέρας ουσίας, δέν
είναι δυνατόν νά είναι άπό άποψη δυναμικής ένεργείας είς όλα τά πεδία τών
Κόσμων η αυτή. Τά άτομα τής « αΐδίου » ουσίας τού Κόσμου μας, τής Γής, άπό
δυναμικής άπόψεως δέν είναι τά αυτά καί είς αυτό άκριβώς οφείλεται ό διαφορε-
τικός τρόπος τής συνθέσεως τους είς διαφορετικά στοιχεία καί τών στοιχείων
αυτών είς μορφές. Έάν τά άτομα άπό δυναμικής άπόψεως ήσαν τά αυτά καί ή
ούσία τής ΜΟΝΑΔΟΣ είς όλα τά πεδία τού Γήινου περιβάλλοντος ήτο ή αυτή, δέν
θά είχαμε τά φαινόμενα τά προερχόμενα έκ τής πολυειδούς συνθέσεως τών
στοιχείων καί τών μορφών, ούτε τά φαινόμενα τής διαφορετικής λειτουργίας καί
τής δυναμικής ίκανότητος καί ιδιότητος αυτών.

Τά διαφορετικά αυτά φαινόμενα είναι δεκτικά στις αισθήσεις τού άνθρώπου καί είς τήν
εξακρίβωση τής πραγματικότητάς τους άπό τήν διάνοιά του. Τό γεγονός αυτό δημιουρ-
γεί τίς περί τών φαινομένων αυτών ιδέες.

Αυτές αναγόμενες μάς δίδουν τήν έννοια τής ανάλογης λειτουργίας τών άλλων Κόσμων.
Τά άτομα τής « αΐδίου » ΑΤΟΜΙΚΗΣ ουσίας τά άποτελοϋντα τήν έξωτερική όψη τού
πλανήτου μας προήλθον καί αυτά βαθμιαίως έκ τού ΧΑΟΥΣ. Οί λειτουργίες τους μετά
τής ουσίας τής ΜΟΝΑΔΟΣ τούς έδωσαν αναλόγως τής σειράς τής έκδηλώσεώς τους
καί τής λειτουργίας τους μετ' αυτής (τής ΜΟΝΑΔΟΣ) μία ιδιάζουσα δυναμικότητα.

Την δυναμικότητα αυτή πρόσ ευχερέστερη συνεννόηση την άποκαλοϋμε ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ.
Τά άτομα τού πλανήτου μας διακρίνονται είς τέσσαρες καταστάσεις.

Έκάστη αυτών έχει ιδιάζουσα δυναμικότητα καί αναλόγως αυτής συμμετέχει κατά
ποσόν είς την διάπλαση των στοιχείων καί είς τήν δι' αυτών συγκρότηση τών μορφών.

Αναλόγως τής ιδιαζούσης αυτών καταστάσεως μετέχουν είς τά καθέκαστα μέρη τού
όλου συγκροτήματος τού πλανήτου.

Είς τά μέρη αυτά δεν ύφίσταται ή αυτή κινητική δύναμις καί ή αυτή θερμότης.

Τούτο άποτελεΐ μεταξύ αυτών τήν ισορροπία. Η άπό δυναμικής άπόψεως διαφορά τής
φυγοκέντρου καί τής κεντρομόλου τών άτόμων, εμφανίζει τήν όλην άρμονία τού πλανή-
του καί τήν άπρόσκοπτο λειτουργία του. Είς αυτά τά μέρη τού πλανήτου σπουδαιότατο
έπίσης ρόλο έχει ή ούσία τής ΜΟΝΑΔΟΣ μέ τόν νόμο τής ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ, ό όποιος άπό
δυναμικής άπόψεως δέν είναι είς όλα τά μέρη ό αυτός, ούτε οί συνθέσεις του δι' άτόμων

τής έτέρας ουσίας έχουν την αυτήν λειτουργία.

Τά άτομα τής « αΐδιου » ουσίας τά αποτελούντα τήν έξωτερική εμφάνιση τών σωμάτων τού πλανητικού μας συστήματος, ως έκ της βαθμιαίας έκπορεύσεώς τους κατείχον μέγιστο χώρο, εκείνον τον όποίο βλέπουμε ως « **ΚΕΝΌΝ** » μεταξύ τών πλανητικών σωμάτων. « Τη έπενεργεία » τής ουσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** τά άτομα αυτά συνεσπειρώθησαν εις μάζας. Ή διάπλασις τών μαζών τούτων δέν υπήρξε ισόχρονη. Έκάστη έχει χωριστή άφετηρία τής άλλης. Είς κάθε μάζα έσχηματίσθη ένα κέντρο. Τό κέντρο αυτό άποτελεί, τήν συνισταμένη τής κεντρομόλου όλων τών ατόμων. Τά άτομα ως έκ τής συμπυκνώσεώς τους τής ένεργηθείσης υπό τής ουσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ**, έξεδήλωσαν δύο τάσεις, τήν **ΚΙΝΗΤΙΚΗ** προς τό κέντρο τής μάζης και τήν τής **ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ** προς τήν περιφέρεια τής μάζης. Καί οί δύο αυτοί νόμοι τών ατόμων είναι ισοδύναμοι.

Καί εκεί άκόμη όπου ή κατάστασις τών ατόμων από δυναμικής άπόψεως είναι διαφορετική, ή **ΚΙΝΗΣΙΣ** καί ή **ΘΕΡΜΟΤΗΣ** είναι ισοδύναμες. Άλλά ισοδύναμος προς τούς νόμους αυτούς τών ατόμων είναι καί ό νόμος της **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ** τής **ΜΟΝΑΔΟΣ**. Ή όλη συνισταμένη τών δυνάμεων τών ατόμων ή όποια άπετέλεσε τό κέντρο τής μάζης καθώς καί την περιφέρειά της, άπετελέσθη διά τού νόμου τής **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ** τής ουσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ**, μεταφερούσης από άτόμου εις άτομο, προς τό κέντρο καί την περιφέρεια τούς «έν ένεργεία» νόμους τους. Ή προς τό κέντρο καί τήν περιφέρεια τάσις θά περιορίζετο εις τά άτομα, άν αυτά δέν άπετέλουν συμπυκνώσεις διά τής ουσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** καί αυτή δέν καθίστατο άγωγός έπικοινωνίας μεταξύ τους καί τών έξ αυτών έκπορευομένων δυνάμεων.

Έξ' όσων έλέχθησαν, έδείχθη ότι ή έκπόρευσις τών ατόμων τής αΐδιου **ΑΤΟΜΙΚΗΣ** ουσίας καί τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** εκ τού **ΧΑΟΥΣ** εις τό ενεργητικό **ΕΙΝΑΙ**, υπήρξε βαθμιαία.

Τά αίτια τής βαθμιαίας αυτής έκπορεύσεως όφείλονται εις τά εξής γεγονότα.

Ή πρώτη έκδηλωθείσα όμάς τών ατόμων τής **ΑΤΟΜΙΚΗΣ** ουσίας, άπετέλεσε καί έκδήλωση τής ουσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** εις τήν όποιαν ήλθαν εις ένεργεία τά **ΑΤΟΜΑ**. Ταυτόχρονα, **ΕΝΕΡΓΕΙΑ** ένεφανίσθη καί στήν ουσία τής **ΜΟΝΑΔΟΣ**.

Ή συνργασία τών δύο αυτών ουσιών εις τό κέντρο τής δημιουργίας τών έν ένεργεία Κόσμων, είχε ως άποτέλεσμα τήν έκδήλωση δυνάμεων τους. Οί έν συνεργασία δυνάμεις τών δύο αυτών ουσιών άπετέλεσε τό αίτιο τής έκπορεύσεως έκ τού **ΧΑΟΥΣ**, νέας όμάδος ατόμων καί περιέχον αυτών έξ' ουσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ**.

Ή νέα αυτή έκπόρευσις από τό « δυνάμει **ΕΙΝΑΙ** » εις τό « έν ένεργεία **ΕΙΝΑΙ** » τών ουσιών, δηλαδή έκ τού **ΧΑΟΥΣ** εις τούς ενεργητικούς Κόσμους, κατέστη αίτιο καί άλλων όμοιων έκπορεύσεων.

Τούτ' αυτό εξακολουθητικώς ἐγένετο καί γίνεται εἰς τήν εμφάνιση τῶν ἀπειρων Κόσμων καί αὐτό ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο πού μᾶς δίδει τήν ἐννοια τοῦ **ΑΠΕΙΡΟΥ**.

Οἱ Κόσμοι δέν θά ἦσαν **ΑΠΕΙΡΟΙ**, ἐάν ἡ δημιουργία αὐτῶν εἶχε πέρασ, διότι σέ μία τέτοια περίπτωση καί οἱ μεταμορφώσεις τῶν Κόσμων καί τό ἐξ αὐτῶν προερχόμενο πνεῦμα εἰς τήν ἐξέλιξή τους θά εἶχαν πέρασ καί ὡς ἐκ τούτου θά ἦσαν προορισμένα εἰς ἐξαφανισμό.

Ἐκ τῶν Κόσμων ἐξαφανίζονται μόνον οἱ μορφές, τά σύνθετα ἐξ ὀθροισμάτων τῶν ἀτόμων τῆς «αἰδίου» ΑΤΟΜΙΚΗΣ οὐσίας καί τῆς οὐσίας τῆς ΜΟΝΑΔΟΣ γιγνόμενα.

Τά ἐκ τῶν δύο οὐσιῶν συγκροτήματα καθίστανται πεπερασμένα, διότι ἡ ἐνέργειά τους ὡς μορφῶν δέν εἶναι ἐν συνεχείᾳ ἀπειρος ἀλλά περιορισμένη. Καί αὐτό ἀποτελεῖ τήν ἐννοια τῆς «αἰεί» μεταμορφώσεώς τους.

Τό τοιοῦτο ὀφείλεται εἰς τοῦς νόμους τῆς οὐσίας τῆς **ΜΟΝΑΔΟΣ** ἡ ὁποία συνθέτει καί ἀποσυνθέτει ἀκατάπαυστα τις μορφές, ὅπως ὠθεῖ τά άτομά τους καί ὠθεῖται ὑπ* αὐτῶν εἰς νέες ἐκδηλώσεις δυνάμεων τους. Εἰς τό σημεῖο αὐτό πρέπει νά διασαφηνισθεῖ ἡ ἐννοια τῶν δυνάμεων ὅπως μή αὐτή συγχέεται με τήν ἐννοια τῆς « **ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ** ». « **ΕΝΕΡΓΕΙΑ** » εἶναι ὁ νόμος τῆς οὐσίας τῆς **ΜΟΝΑΔΟΣ**. Δυνάμεις εἶναι ἡ αὐξησες, ποσοτικῶς, τῶν νόμων τῆς «**ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ**», «**ΚΙΝΗΣΕΩΣ**» καί «**ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ**». Ἡ αὐξησις αὐτή φέρει εἰς τό **ΕΙΝΑΙ** παράγωγα τῶν τριῶν αὐτῶν πρωταρχικῶν νόμων τῶν δύο οὐσιῶν καί αὐτά εἶναι νέοι νόμοι τῶν οὐσιῶν. Εἰς τό γεγονός αὐτό ὀφείλονται ὅλα τά συντελούμενα γεγονότα τῶν ἀπειρων Κόσμων. Τά γεγονότα αὐτά παρουσιάζουν τίς « αἰδίουσ » οὐσίεσ « αἰεί » ἐξελισσόμενες καί οὐδέποτε νά δύνανται αὐτέσ νά ἐπανέλθουν εἰς προγενέστερεσ καταστάσεισ τους. Εἰς αὐτήν ἀκριβῶσ τήν ἐξέλιξή τους ὀφείλεται καί ἡ ἐμφάνισις καί λειτουργία τοῦ « **ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** » καθῶσ ἐπίσεισ καί ἡ ἀπείρωσ ἐξέλιξις του.

Ἐάν εἰς τά φαινόμενα τῶν μορφικῶν Κόσμων σημειοῦνται γεγονότα ἐξαφανισμοῦ συγκροτημάτων, τούτο δέν εἶναι παρά μετατροπέσ καταστάσειων οἱ ὁποιεσ ἀποσκοποῦν εἰς σύνθεσι νέων συγκροτημάτων τῶν ὁποιων οἱ ἐνεργητικέσ δυνάμεισ αὐξάνονται. Οἱ περίοδοι τῶν μετατροπῶν εἶναι εἰς χρόνον μακρέσ καθῶσ καί ἐκεῖνεσ τῶν ἐκ νέου συνθέσειων. Ἡ διάρκεια τους προσδιορίζεται ἐκ τοῦ ὄγκου τῆς μάξει τῶν συγκροτημάτων τῶν διαλυομένων ἡ τῶν συντιθέμενων. Ὁ θεῖοσ Πυθαγόρασ ἔλεγε, «ὅτι ἐκτοσ τοῦ **ΑΠΕΙΡΟΥ** τῶν Κόσμων, τό ὁποῖο νοοῦμε διά τῆς ἐννοιασ τῆς «αἰεί» ἐπεκτάσειωσ τῶν ἀριθμῶν, συμβόλων τῶν « ἐν ἐνεργείᾳ » Κόσμων τῶν προκαλοῦντων τίσ λειτουργίεσ τῶν ἀπειρων Κόσμων, ἔχουμε καί ἄλλο **ΑΠΕΙΡΟ** - τό **ΧΑΟΣ**. Τό **ΧΑΟΣ** εἶναι ἐπίσεισ ἀπειρον, τοῦ ὁποῖου νοητικᾶ ὀρια δέν δύνανται νά προσδιορισθοῦν.

Προσδιορισμός όριων θά έσημείωνε άρχήν τών ούσιών καί καταστροφή τής έννοιας τής « αίδιότητος » αύτών, όπότεν τό πνεύμα θά έρχόταν εις άμηχανία νά δικαιολογήσει τήν ύπαρξη τών δύο ούσιών καί τών λειτουργιών τους.

Έπίσης έλεγε, ότι « αί αίδιοι » ούσίαι, εάν είχαν άλλο δημιουργικό αίτιό τους, **αυτό δέν θά ήτο δυνατόν νά νοηθεί, έκτος άν καί αυτό ήταν τής αύτής φύσεως μέ « τás αίδιους ούσίας », όπότε θά ήταν αυτό τούτο, « αί αίδιοι ούσίαι ».**

Ή υπόθεσις τού πνεύματος ως νοητικοϋ όντος καθίσταται φανερά ότι αυτό δέν είναι έξω τών « αίδιών » ούσιών, τόσον φανερά ώστε να διακρίνουμε την συντέλεση τής νοήσεως αυτού μέσα εις τίς λειτουργίες τών Κόσμων καί άκόμη εις αυτή την φύση τού άνθρώπου. Ή αύξησις τής νοήσεως τού άνθρώπου καθίσταται άναμφισβήτητη εις τόν έρευνώντα τίς λειτουργίες τής άνθρωπίνης φύσεως. Ή παρατήρησις δύναται επίσης νά διαπιστώσει, ότι τό πνεύμα δέν δύναται να ύπάρξει εάν δέν εύρίσκεται εις άμεσες σχέσεις μέ τίς οργανώσιεις τών δύο ούσιών καί ειδικώτερα, **ότι ούδεμία του δύναμις δύναται νά έξωτερκευθεί καί λειτουργήσει άνευ τής ούσίας τής ΜΟΝΑΔΟΣ, χρησιμοποιουμένης ύπ' αυτού πάντοτε ως μέσου ένεργείας του.** Τό πνεύμα δέν δύναται νά νοηθεί ως άτομική ύπαρξις, εάν το κέντρον του δέν έγένητο από άτομο τής « αίδιου » **ΑΤΟΜΙΚΗΣ** ούσίας, τού όποιου ή ύπαρξις εις τόν άπειρο χρόνο δέν ύπόκειται εις φθορά, διότι αυτό είναι άτομο τής « αίδιου » ούσίας. **Πώς όμως το ΠΝΕΥΜΑ έρχεται εις τό συνειδητό ΕΙΝΑΙ τής ύπάρξεως του θα έξετασθεί βραδύτερον.**

Διά νά κατανοήσουμε δμως τό θέμα τής δημιουργίας μετά τήν βραχεία αύτή ανάπτυξη καί πρόσ καλλιτέρα αυτού κατανόηση, διότι θά βοηθηθούμε αρκετά, θά εισέλθουμε εις ένα συναφές θέμα υπό τήν ευρύτερη έννοιά του, τό θέμα τής **άριθμολογίας.**

ΑΡΙΘΜΟΛΟΓΙΑ

Ή άριθμολογία δυνάμεθα νά ειπωμε ότι άποτελεί τό μέσον της συνεννοήσεως, δηλαδή τήν γλώσσα τών Θεών, διότι δέν έχει περιορισμούς εις τήν έκτασή της όπως ή γλώσσα τών άνθρώπων, αλλά είναι άπειρος, όπως άπειρος είναι καί ή έννοια τών άριθμών.

Και είναι ή γλώσσα τών Θεών, διότι ή άριθμολογία, ή έννοια τών άριθμών αναφέρεται εις όλες τίς σχέσεις τής λειτουργίας τών Κόσμων, τών νόμων εκείνων οί όποιοι προκαλούν αυτές τίς λειτουργίες και εις τά καθ' έκαστά τους, καθώς επίσης εις όλες τίς εμφανίσεις τού πνεύματος, τών σχέσεών του προς τίς λειτουργίες τών Κόσμων, των ένεργητικών του δυνάμεων καί τών νόμων του εκείνων οί όποιοι έξελίσσουν άπείρως.

Τού θέματος αυτού μόνον πτυχή νά άποκαλύψουμε θά πειραθούμε, εκείνη ή όποία άπησχόλησε πολλούς άπό τούς σοφούς τής άρχαιότητος.

Καί πρώτον οί άριθμοί δέν είναι τί τό οποίο έπενόησε καί έδημιούργησε ό άνθρωπος, αλλά αντίθετα είναι έκδηλωμένο φυσικό φαινόμενο τό οποίο διασαφηνίζει τίς διάφορες καταστάσεις των λειτουργούντων Κόσμων καί τού πνεύματος αυτών. Είναι τό υπό τής Φύσεως παρεχόμενο μέσον προς τό δημιούργημά της, την άνθρωπίνη διάνοια, διά τού όποίου (μέσου) καθίσταται νοητή ή λειτουργία των Κόσμων, οί νόμοι των ουσιών εκείνων οι όποιοι μετέχουν εις τίς λειτουργίες αυτές καί ή δυναμικότης έκαστου των νόμων αυτών.

Είναι επίσης (οί άριθμοί) τό μέσον τού προσδιορισμού τής καταστάσεως έκάστης πνευματικής άτομικότητος (προσωπικότητάς) όπως καί τό μόνον μέσον διά του όποίου είναι δυνατόν νά ευρίσκεται καί καθορίζεται ό βαθμός τής εξέλιξεώς της.

Οί άριθμοί δέν έχουν την άπλή έννοια την όποία δίδει εις αυτούς ό άνθρωπος, δηλαδή τήν έννοια ή όποια εμφανίζει τίς ποσότητες. Ή έννοια αυτή είναι περιορισμένη καί προκύπτει έξ άλλης προγενεστέρας έννοιας αυτών.

Οί άριθμοί είναι οί εικόνες των πραγμάτων καί των όντων τής Φύσεως.

Καί έπειδή καί τά πράγματα καί τά όντα τής Φύσεως έχουν έκαστο έξ αυτών καί ιδιάζοντα χαρακτηρισμό καί ίδια γνωρίσματα, δι' αυτό καί έκαστος των άριθμών έχει ιδιάζουσα έννοια καί ίδιο γνώρισμα. Τό γνώρισμα έκάστου άριθμού διαφέρει του γνώρισματος των άλλων καί τής ιδιαζούσης αυτών δυνάμεως, ως έκ του λόγου δέ αυτού ή πρώτη έννοια των άριθμών είναι **ποιοτική** καί έκ τής του είδους αυτού έννοιας προέρχεται καί ή **ποσοτική** (έννοια).

Ή διαφορά τής έννοιας έκάστου των άριθμών είναι ή εικών ή όποια χαρακτηρίζει τήν διαφορά τής έννοιας πάσης άτομικότητος έν σχέσει προς τίς άλλες άτομικότητες καί τό ίδιον αυτών γνώρισμα.

Διά τής διαφορετικής αυτής έννοιας δυνάμεθα νά κατανοούμε καί τήν έκ τού **ΧΑΟΥΣ** έκπόρευση των άτόμων κατά μία βαθμιαία τάξη, ή όποια δίδει εις τό κάθε άτομο τόν ιδιάζοντα χαρακτηρισμό του καί τό άπό δυναμικής άπόψεως γνώρισμά του.

Οί άριθμοί άντιστοιχούν καί προς εκείνες τής άτομικότητες τής Φύσεως οί όποιες άποτελούν τήν έννοια τής αεί ύπάρξεώς τους διά τής αεί έκδηλώσεώς τους δυνάμεων των, των όποίων τήν εικόνα νοούμε διά τής αεί έπεκτάσεως των άριθμών άφ' έαυτών αναπαραγομένων όπως άναπαράγονται καί οί δυνάμεις των άτόμων.

Διά τής έννοιας τών αριθμών, τής ειδικής αύτών κατατάξεως καί διά τής συμπλοκής των είς τούς διάφορους αριθμητικούς σταθμούς θά μάς καταστεί δυνατόν νά συλλάβουμε τό έργο τής όλης Δημιουργίας καθώς καί εκείνο πού αναφέρεται είς την ένεργό δράση τού πνεύματος καί τήν διαφορετική από ένεργητικής απόψεως κατάσταση έκάστης πνευματικής άτομικότητας.

Διά τής πράξεως τών αριθμών προαγόμεθα επίσης είς τό νά κατανοούμε τόν τρόπο καί τήν ποιοτική κατάσταση πάσης φυσικής συνθέσεως καθώς επίσης καί τήν ένεργητική δύναμη καί τίς σχέσεις αύτης πρός τίς άλλες ένεργητικές δυνάμεις τών άλλων συνθέσεων, όπως καί τίς αφαιρέσεις από τίς διάφορες έέργειες τών μορφών καί τήν προαγωγή τής αφαιρέσεως **μέχρι τού σημείου τής όλης έξαντλήσεως τον ένεργητικού μέσον, όποτε έχουμε καί τό φαινόμενο τής αποσυνθέσεως, όπως κατανοούμε διά τής συμπλοκής τών αριθμών είς τίς συγκροτούμενες μορφές, διά τής μεταξύ τους αλληλεπιδράσεως, τόν πολλαπλασιασμό τών ένεργητικών τους δυνάμεων.**

Πάσα πράξις τών αριθμών είναι μία εικών τής Φύσεως είς τίς καθέκαστα μορφικές καί πνευματικές της έμφανίσεις. Οι αριθμοί χωρίζονται είς δύο κατηγορίες, είς τήν κατηγορία τών περιπτών καί τήν κατηγορία τών άρτίων. Ή συμπλοκή τών περιπτών αριθμών πρός τούς άρτιους, εικονίζει τήν συμπλοκή τών δύο « αΐδιών » ούσιών έκ τών όποίων γίνονται όλα τά φαινόμενα τών Κόσμων. Οί περιπτοί αριθμοί είναι αΐ εικόνες τίς όποιες έμφανίζει ή « αΐδιος » **ΣΥΝΕΧΗΣ** ούσία είς τίς συνθέσεις, συγκροτήματα καί αποσυνθέσεις τους, είς πάν ό,τι έχει περιορισμένη έέργεια καί ως μορφή καθίσταται πεπερασμένη.

Οί άρτιοι αριθμοί είναι ή εικών αύτης ταύτης τής « αΐδιου » **ΑΤΟΜΙΚΗΣ** ουσίας μέ τό πλήθος τών άτόμων της τά όποια ούδέποτε αποβάλλουν τήν άτομικότητά τους, αλλά είναι τά πάντοτε άφθαρτα καί αΐώνια **ΕΙΝΑΙ**. Ή συνεργασία τών δύο αυτών « αΐδιών » ούσιών είς τά καθ' έκαστα τών άπειρων Κόσμων, νοείται μόνον διά τής συμπλοκής καί συνεργασίας τών περιπτών καί άρτίων αριθμών είς τίς πράξεις τους. Ή χωριστή έννοια τών περιπτών καί άρτίων αριθμών είς κατηγορίες, έμφανίζει τίς εικόνες τών δύο « αΐδιών » ούσιών είς όλες τίς μεταβολές τους είς τούς ένεργούντες Κόσμους καί έκάστη καθίσταται τό συμπλήρωμα τής άλλης, διά τής συμπληρώσεως δέ αύτης συλλαμβάνουμε καί τήν έννοια τής ένότητας καί συνεχίσεως τών Κόσμων εις τά έργα τους καί είς τήν άπειρο εξέλιξή τους.

Ή Ακόμη, διά τής έννοίας τής άπείρου έπεκτάσεως τών Αριθμών κατανοούμε τό ΑΠΕΙΡΟ, ως ένα σύνολο « αΐ γινόμενο » διότι « αΐ » έκ τού ΧΑΟΥΣ έρχονται είς τό ένεργητικό ΕΙΝΑΙ, τόσο τά άτομα τής μιας « αΐδιου » ουσίας, όσο καί ή έπέκτασις είς ένεργητική κατάσταση είς Ατελεύτητους χώρους τής έτέρας ουσίας, τής

ΜΟΝΑΔΟΣ. Οί περιττοί καί οί άρτιοι αριθμοί είναι τό αντικείμενο τής μελέτης τών σοφών, εκείνων πού επιθυμούν νά εισέλθουν εις τίσ μεγάλες έννοιες τών « αϊδίωv » ουσιών εις τά άνά τούς Κόσμους άπειρα ένεργητικά πεδία. Οί σοφοί δέν πρέπει ποτέ νά λησμονούν, ότι οί αριθμοί μέ τό σύστημα πού τούς χωρίζει εις διαφόρους σταθμούς έξορμωμένους εις τή σύστασή τους από τήν ΔΕΚΑΔΑ καί τό πολλαπλάσιό της, έμφανίζουν καί τούς αναμορφωτικούς κύκλους, πρό παντός τής ούσίας τού πνεύματος καί τούς νόμους πού τήν διέπουν.

Μόνον διά τής εισόδου τού πνεύματος εις τούς άπείρους αύτούς κύκλους δύναται νά κατανοηθεί ή έξέλιξις του καί πρό παντός **η από ένα κόσμο εις άλλο προαγωγή του.**

Άς εισέλθουμε όμως εις τήν έξέταση τής ούσίας τών Αριθμών, καθώς επίσης καί εις τήν έξέταση τών δυνάμεων καί νόμων τών « αϊδίωv » ουσιών τών παριστανομένων διά τών άριθμών, ώς καί τήν Ιδιότητα έκάστου έξ αυτών. Διά νά γίνει όμως αύτή ή έξέτασις, πρέπει πάντοτε νά έχουμε εις τήν διάνοιά μας, εκείνο πού έλέχθη προγενέστερα, δηλαδή, ότι οί Αριθμοί δέν είναι έπινόησις τού Ανθρώπου, **άλλά μιά φυσική έκδήλωσις τής διανοίας του εις τήν ούσία τής όποίας οί Αριθμοί ύπήρχαν μέ όχι συνειδητή έννοια πρό τής έκδηλώσεώς τους.** Ή έκδήλωσις τών Αριθμών δέν είναι άλλο τί, παρά μία λειτουργία τής Ανθρώπινης διανοίας ή όποια συνετελέσθη από τίσ δυναμικότητες τίσ όποιές έχει έκδηλώσει ή Ανθρώπινη ψυχή καί ή φύσις τών οργανισμών εις τούς όποιους αύτή δρά. Οί τού είδους αυτού δυναμικότητες διά τών όποιων συνετελέσθη ή λειτουργία τής ανθρώπινης διανοίας, δέν είναι παρά άριθμοί καί δέν νοούνται παρά μόνον δι' άριθμών. Είναι άριθμοί, διότι έκάστη αυτών έχει ιδίαν τάση, αναφέρεται εις λειτουργία ίδιου νόμου καί πληροί ίδιο σκοπό. Ή ειδική τάσις, ό σκοπός καί **ό νόμος** έκ τού όποίου προέρχεται, δέν δύναται άλλως νά κατανοηθούν εάν δέν μεταφερθούν εις τήν έννοια τών άριθμών, εις την χωριστή έννοια έκάστου τών άριθμών, δηλαδή εις τήν φυσική κατάστασι ή όποια μάς δίδει τό γνώρισμά τους. **Έάν ή έννοια τών άριθμών δέν έξεδηλούτο εις τήν ανθρώπινη διάνοια, δέν θά καθίστατο αυτή γνωστή, διότι ή παραγωγή καί ή ένέργεια τών Ιδεών της, οί ποικίλες παραγωγικότητες καί ένέργειές της θά ήσαν άκατάληπτες καί θά όποτελούσαν σύγχυσι.** Ή εκείνο τό όποιο μάς φέρει εις τήν έννοιά της καί εις τά παράγωγα αυτής, είναι ή έννοια τήν όποια λαμβάνουμε διά τών άριθμών. Έάν οί ιδέες καί όλες οί ψυχικές μας έκδηλώσεις γίνονται γνωστές, αυτό είναι άποτέλεσμα τών διαφορετικών παραστάσεων πρός τίσ όποιες ή ψυχή μας έρχεται εις έπαφή διά τών αισθήσεών της.

Έκάστη παράστασις καί διαφορετική ένέργειά της γνωρίζονται από τό σχήμα της, από τήν ιδιάζουσα δυναμικότητά της καί τήν άρμονία τήν όποια άποτελεί μετά τών άλλων

παραστάσεων. Εάν κάθε παράσταση δέν είχε ιδιάζοντα χαρακτηρισμό πού νά καθίστατο νοητός από τήν δυναμικότητα καί τό σχήμα της καί πρό παντός από τήν ενεργότητα της, τότε δέν θά είχαμε τήν έννοια του πλήθους τών παραστάσεων τήν όποια διευκρινίζουμε εις τήν νόησή μας διά τών αριθμών. Άν εκ τών πραγμάτων τής Φύσεως αφαιρέσουμε τήν αριθμητική έννοια δέν δυνάμεθα νά σχηματίσουμε ούδεμία Ιδέα, πολύ δέ περισσότερο τό πλήθος αούτων. Αλλά οί παραστάσεις εκ τών όποιων γίνονται οί ιδέες καί οί έννοιες, ως είπομεν, είναι συγκροτήματα.

Πώς θά ήτο δυνατόν νά είχαμε τήν έννοιά τους εάν δέν έγνωρίζαμε ότι οί παραστάσεις είναι άθροίσματα άλλων μικροτέρων πραγμάτων καί πώς θά είχαμε τήν έννοιά τους εάν δέν είχαμε τήν έννοια του πλήθους τών αριθμών, τήν ποιοτική τους έννοια, τό διαιρετό τών παραστάσεων εις ειδικά μικρότερα συγκροτήματα καί τήν έξ αούτων άφαίρεση τών μερών εκ τών όποιων γίνεται νοητή ή άποσύνθεσις τής παραστάσεως ;

Πώς θά έννοούσαμε τήν έννοια τών συγκροτημάτων διά τής επί τό αυτό προσθέσεως τών μερών τους, τών όποιων τήν έννοια έχομε μόνον διά τών αριθμών ;

Αούτός είναι ό λόγος διά τον όποιο ό θεός Πυθαγόρας έλεγε, ότι ή ουσία τών πραγμάτων είναι αριθμός. Καί έχώριζε τήν ουσία τών πραγμάτων εις δύο αίτια.

Εις τούς άρτιους καί εις τούς περιττούς αριθμούς.

Καί άρτιοι είναι τό πλήθος τών ατόμων τά όποια συγκροτούν τίσ παραστάσεις, περιττοί δέ τό συνθετικό αίτιο πάσης παραστάσεως.

Οί περιττοί αριθμοί έμφανίζουν όλα τά φαινόμενα τής ουσίας τής **ΜΟΝΑΔΟΣ** ή όποία **συνέχει τά πάντα καί τά πάντα διά των νόμων της μεταβάλλει.**

Είναι μέ άλλες λέξεις τό μεταμορφωτικό αίτιο πάντων τών πραγμάτων, ενώ αντίθετα οί άρτιοι αριθμοί οί όποιοι έμφανίζουν τό πλήθος τών συγκροτουμένων ατόμων είναι, τό αιώνίως από δυναμικής ενεργητικής άπόψεως μεταβαλλόμενο. Είναι τό πάντοτε υπάρχον τών ατομικότητων τίσ όποιες οί περιττοί αριθμοί τίσ καθιστούν συνεχώς θειότερες.

Προσδιορισμός τής έννοίας τών αριθμών.

Έχουμε δύο τάξεις αριθμών, τούς άπλους καί τούς συνθέτους. Οί άπλοί αριθμοί είναι οί βάσεις τής θεμελιώσεως του όλου οικοδομήματος τών αριθμών καί άποτελούν μία θεμελιώδη έννοια τών ουσιών από τίσ όποιες προέρχονται. Όλοι οί άλλοι αριθμοί είναι σύνθεσις τών άπλών, πλην όμως διαδηλούν συγχρόνως τό άπειρο τών έκδηλώσεων τών ουσιών από τίσ όποιες προέρχονται. Έκαστος σύνθετος αριθμός δηλοί τά παράγωγα τών δύο ουσιών τά όποια γίνονται διά τών συνθέσεων τους. Η σύνθεσις τών περι-

τών και άρτιων αριθμών είναι οί εμφανιζόμενες εικόνες των συνεργαζομένων ούσιών και έν ταύτώ διαδηλοϋν και τίς ιδιότητές τους. Έάν διά τής έννοίας των αριθμών σχηματί- ζουμε την έννοια των ιδεών, διά τής αυτής έννοίας όφείλουμε νά σχηματίσουμε και την έννοια των δύο ούσιών, άφοϋ τά παράγωγά τους νοούνται μόνον δι' αριθμών και άφοϋ οί αριθμοί δέν είναι τίποτα άλλο παρά έκδηλώσεις των συνεργαζομένων αυτών ούσιών. Ούδαμού δύναται νά διαπιστωθεί φυσική ένέργεια, εάν αυτή δέν την προκαλέσουν οί διαφορετικές δυνάμεις μέ τούς ιδιάζοντες χαρακτηρισμούς τους εις όλα τά πεδία των Κόσμων. Εικόνες αυτών των δυνάμεων διά την άνθρωπίνη νόηση είναι οί αριθμοί.

Οί περιπτοί και οί άρτιοι αριθμοί είναι οί συγκροτούντες και λειτουργούντες εις τά συγκροτήματα και μετά ώρισμένη λειτουργία έξαφανίζοντες αυτά πρός τόν σκοπό τής άρτιωτέρας εμφανίσεώς τους καθώς και οί « έσαεί » διατηρούντες τίς άτομικότητες.

Άνευ τής έννοίας των αριθμών και τής διπλής αυτών ιδιότητος, ή άνθρωπίνη διάνοια δέν δύναται να ανάγεται εις τήν σύλληψη και έξακρίβωση των αιτίων τής Δημιουργίας των Κόσμων και τής λειτουργίας αυτών. -

Αρχή των αριθμών. Τί είναι μονάς.

Οι πλείστοι των ανθρώπων πιστεύουν διτ μονάς είναι ό αριθμός 1. ΈΗ πίστις αυτή εις τήν βάση της είναι σφαλερά. **Μονάς είναι εκείνο τό όποιο έχει τήν δύναμη τής παραγωγής είτε, κατά νοητή έκφραση, τήν αρνητική είτε τήν θετική.** ΈΗ έννοια του αριθμού 1 δέν είναι παραγωγική, διότι διά νά είναι παραγωγική πρέπει νά διχοτομηθεί εις δύο διάφορα μέρη διαφορετικής ένεργείας. Είς τήν περίπτωση όμως αυτή χάνει τήν έννοια τής μονάδος. Είναι μέρος τής μονάδος και κατά αναπόδραστο ανάγκη διά νά σχηματίσουμε μονάδα έχουμε ανάγκη και έτέρου μέρους αυτής. Επομένως εις τήν αρχή των αριθμών ως μονάς εμφανίζεται ό αριθμός δύο και παρακολουθείται υπό έτέρας μονάδος, του αριθμού 3. Ο αριθμός 1 δύναται εις τίς πράξεις των αριθμών νά έπαναλαμβάνεται, αλλά κατά τήν έννοια μένει πάντοτε ό αυτός, διότι έξ αυτού δέν δύναται νά παραχθεί άλλο τί. Διά νά παραχθεί άλλο τί, πρέπει νά υπάρχει και άλλος αριθμός 1 μέ διαφορετική ιδιότητα. "Όταν λέγουμε $1 + 1 = 2$ πρέπει τά δύο αυτά 1 νά μή είναι τά αυτά. Διότι άν είναι τά αυτά, δέν είναι δυνατόν νά γίνεται μεταξύ τους παραγωγή και κατ' ακολουθίαν εις αυτή τήν περίπτωση δέν δυνάμεθα νά έχουμε επέκταση των έννοιών των αριθμών. Παράδειγμα. "Όταν έχουμε μία και μόνη ιδέα μή συνεργαζόμενη μετ' άλλων διαφόρου φύσεως, ή ιδέα αυτή έπαναλαμβανόμενη θά μένει πάντοτε η αυτή. **"Όπως δέν δυνάμεθα νά έπαναλάβουμε τόν οιονδήποτε άνθρωπο μέ τόν έαυτό τον προκειμένου νά παραγάγουμε ένα άλλο άνθρωπο.** Τοιούτο γεγονός δέν εμφανίζεται ούτε εις τίς λειπ-

ουργίες τής Φύσεως, ούτε εις τίς λειτουργίες τών ιδεών. Ἡ έννοια τής παραγωγής, είτε ιδεών, είτε φυσικών δυνάμεων, είτε μορφών, γίνεται διά τής συνεργασίας δύο διαφορετικών παραγόντων. Κατά συνέπεια, ή πρώτη μονάς δέν είναι δυνατόν παρά νά έχει δύο ένεργητικούς παράγοντες και τούς έχει μόνον ή μονάς 2 (δύο). Αύτή ή μονάς είναι τά άτομα τής « αίδιου » ΑΤΟΜΙΚΗΣ ουσίας, τής έκ τού ΧΑΟΥΣ έκπορευθείσης, μέ τούς δύο ένεργητικούς της παράγοντες, τούς νόμους τής ΚΙΝΗΣΕΩΣ και τής ΖΩΗΣ. Αλλά και αύτή ή μονάς διά νά ένεργήσει έπρεπε νά εύρίσκεται κάπου. Νά εύρίσκεται εις ένα ΧΩΡΟ, διότι πάσα επέκτασις τής δυναμικότητός της άλλως θά ήταν άκατανόητη. Όντως εύρέθη «έν χώρω» και ό ΧΩΡΟΣ αίτός είναι ή άλλη «αίδιος» ουσία, ή πάντοτε συνεχής πρός «έαυτήν» Καί διότι άκριβώς είναι συνεχής «πρός έαυτήν», μάς δίδει την έννοια τού ΧΩΡΟΥ. Δεν είναι δυνατόν νά νοηθεί ΧΩΡΟΣ εάν δέν είναι συνεχής, διότι ΧΩΡΟΣ είναι εκείνο τό όποιο περιέχει κάτι τι μετρητό και τό όποιο δίδει την έννοια τής διαστάσεως και όχι τό περιεχόμενο τινός. Ό ΧΩΡΟΣ, ή «αίδιος» ΣΥΝΕΧΗΣ ουσία, είναι ή μονάς 3 (τρία). Ἡ συνεργασία τής μονάδος 2 (δύο) μετά τής μονάδος 3 (τρία) έχουν ένα παραγωγικό άποτέλεσμα. Αυτό είναι τά μορφικά συγκροτήματα τά όποια και λαμβάνουν τήν έννοια τής μονάδος 4 (τέσσαρα). Αλλά ή εις τήν μορφή αύτή συνεργασία τών μονάδων αυτών έμφανίζει «έν ένεργεία» ένα νόμο τους. Ό νόμος αυτός αυτός είναι ό νόμος τής μεταξύ τους έπιμιξιάς διά τού όποίου συγκροτούνται οί διαιωνιστικοί τύποι.

Ό νόμος αυτός είναι ή μονάς 5 (πέντε). Ἡ επέκτασις τής διαιωνίσεως τών μορφών έμφανίζει τίς παραγωγικές τους δυνάμεις, εκείνο τό όποιο όνομάζουμε ΕΞΕΛΙΞΗ.

Ό νόμος τής ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ ή τού πολλαπλασιασμού τών ένεργειών, είναι ό νόμος τής μονάδος 6 (έξ). Αλλά έκτός τής έσωτερικής συνεργασίας τών ουσιών εις τίς μορφές τής Φύσεως, γίνεται και άλλη συνεργασία. Ἡ συνεργασία αύτή είναι ή μεγαλυτέρα πασών, διότι οι κινήσεις τών μορφών παράγουν εις τόν άπανταχού χώρο μεγάλες δονήσεις.

Τά κύματα αυτών τών δονήσεων τηρούν άμεση έπαφή μεταξύ τών μορφών και άσκούν ύψιστες άλληλεπιδράσεις. Ό νόμος τής άλληλεπιδράσεως είναι ή μονάς 7 (έπτá). Οί άλληλεπιδράσεις κανονίζουν τίς περιφορές τών κινουμένων μορφών και διατηρούν τήν αύτοτέλεια και τήν έλευθερία τής ένεργείας τους μέχρις ώρισμένου όριου. Ἡ έλευθερία τής ένεργείας τών μορφών είναι ή μονάς 8 (όκτώ). Διά τής έλευθέρας ένεργείας τών μορφών κανονίζεται και ή άρμονία τους. Ἡ άρμονία είναι ή μονάς 9 (έννέα). Τό σύνολο τών συνεργαζομένων αυτών μονάδων δημιουργεί ένα σταθμό εξέλιξεως. Αύτός είναι ή ΔΕΚΑΣ. Κατά τόν θείο Πυθαγόρα, ή ΔΕΚΑΣ είναι « Ιερά » διότι εις αυτήν συγκεντρώνται τά δημιουργικά αίτια και οί θεμελιωτικοί νόμοι τους.

Τό όλον συγκρότημα τών Κόσμων στηρίζεται επί τών θεμελιωτικών νόμων οί όποιοι καί άποτελούν τις βάσεις τής λειτουργίας τών Κόσμων.

Πάσα περαιτέρω ενέργεια τών Κόσμων, εξαρτάται έκ τής συνεργασίας τών νόμων αυτών. Ή συνεργασία αυτή έχει παράγωγα καί τά παράγωγα αυτά είναι νόμοι, άλλα νόμοι όχι θεμελιωτικοί άλλα λεπτομερειακοί καί είκονίζονται διά τής έννοιας τών συνθέτων άριθμών τών μονάδων. **Αυτή ή επέκτασις τών συνθέτων άριθμών δέν δύναται νά έχει όρια καί αυτό άκρβώς είναι εκείνο τό όποίο έμφανίζει τήν άτελεύτητη παραγωγή τών νόμων τών ένεργουσών ουσιών τών Κόσμων.**

Οί άριθμοί διά τών συνθέσεων τους, οι όποιες άποτελούν καί τίς πράξεις τους, έμφανίζουν όλες τίς λειτουργίες καί όλα τά γεγονότα πού τελούνται είς τήν Φύση.

Οί άπλοί άριθμοί είναι ή ζώσα είκών καί δι' αυτής ή έκφρασις τών πρωταρχικών νόμων τών «αΐδίων» ουσιών.

Οί πρωταρχικοί νόμοι χωρίζονται σε τρία τρίγωνα. Τό πρώτο τρίγωνο περιέχει τούς νόμους τής **ΚΙΝΗΣΕΩΣ, ΖΩΗΣ καί ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ**. Αυτό τό τρίγωνο διά τών συνεργαζομένων νόμων του έμφανίζει ένα γεγονός, τήν σύσταση τής μορφής. Ή μορφή έμφανίζεται ύπό τής μονάδος 4 (τέσσαρα). Ή μονάς 4 είναι ή είκών τού τετραγώνου. **Τό τετράγωνο είναι ή πλήρης μορφή καί δι' αυτό καλείται καί ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ. ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ σημαίνει τίς συνεργαζόμενες θείες ουσίες διά τών νόμων τού πρώτου τριγώνου έν μορφή .** Ή μορφή είναι τό μέσον τής έκδηλώσεως δυνάμεων ή νόμων ύπό τών συνεργαζομένων ουσιών. **Ή μορφή δέν είναι μόνον ή παράστασις άλλα καί τό μέρος όπου γίνεται στενότερα ή συνάντησις τών ατόμων τής « αΐδίου » ΑΤΟΜΙΚΗΣ ουσίας μετά τής ΣΥΝΕΧΟΥΣ ουσίας, τής ΜΟΝΑΔΟΣ, συνεπεία τών όποιων έκδηλούνται οί νόμοι τού δευτέρου τριγώνου, τού είκονιζομένου ύπό τών μονάδων 4, 5, καί 6.**

Ό νόμος 4 έχει δύο ιδιότητες. Είναι τό άθροισμα τών νόμων τού πρώτου τριγώνου, άλλα είς τό άθροισμα, αυτό μετέχει καί ό πρώτος νόμος τού δευτέρου τριγώνου. Τήν σημαντικότητα τού νόμου αυτού πρέπει οί μελετώντες τούς νόμους τής Φύσεως νά σπουδάζουν έπιμελώς, διότι ή φυσική αυτή **ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ έχει ανάλογες (τετρακτύς) είς όλα τά πεδία τών έξελισσομένων πνευματικών κόσμων.** Τό πολλαπλάσιο τού νόμου 4 είς άποτέλεση τών άριθμών 40, 400, 4000 καί έφεξης έμφανίζει τίς μορφές ή τά μέσα τής ένεργείας τών πνευματικών ατομικοτήτων είς τόν άπειρον κόσμο, συγχρόνως δέ καί τίς υφιστάμενες σχέσεις τής ένότητας όλων τών λειτουργούντων κόσμων.

Τό δεύτερο τρίγωνο άποτελείται άπό τούς νόμους τών μορφών, τής μεταξύ τους έπιμιξίας καί τού πολλαπλασιασμού τών δυνάμεων τους. Είς τό δεύτερο αυτό τρίγωνο έμφανίζεται τό μέσον τής λειτουργίας τών μορφών τό αναφερόμενο είς την άναπαραγωγή

του ; καί τόν πολλαπλασιασμό τών ενεργειών τους. Επίσης τό τρίγωνο αυτό άποκαλύπτει διά τών συνεργαζομένων νόμων του την βάση επί τής όποιας στηρίζονται καί εξελίσσονται οί μορφές εις όλους τούς Κόσμους καί τούς φυσικούς καί τούς πνευματικούς μέ αύξουσα, ώ; προελέχθη, δυναμικότητα διά τών πολλαπλασιών τού άριθμού 4.

Τό τρίτο τρίγωνο τό έμφανίζουν οί άριθμοί 7, 8 καί 9. Καί αυτοί είναι νόμοι τών ενεργητικών ή μορφικών μέσων τής Φύσεως καί τού πνεύματος. Ο νόμος τής **ΑΛΛΗΛΕΠΙΔΡΑΣΕΩΣ**, ό υπό τού άριθμού 7 εικονιζόμενος έχει ως άποτέλεσμα τήν έμφάνιση τού νόμου τής **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ** διά τού όποιου καθορίζεται ή σαφής έννοια τής έλευθέρας ενεργείας τών μορφών. Ίσως μέσα εις αυτόν τόν νόμο νά υπάρχει καί ή έννοια έκ τής όποιας έξορμώνται εις περιφεριακή κίνηση οί μεγάλες μορφές τής Φύσεως, τά Ουράνια σώματα. Ο νόμος τής έλευθέρας ενεργείας τών μορφών καί οί κινήσεις τους διά τής έλευθέρας αυτής ενεργείας, έχουν ως άποτέλεσμα τήν έκπόρευση τού νόμου τής **ΑΡΜΟΝΙΑΣ** τού υπό τού άριθμού 9 εικονιζόμενου.

Διά τών νόμων τών τριών τριγώνων τών εικονιζόμενων υπό τών 9 άριθμητικών μονάδων άπετελέσθησαν «αί άρμονίαί τών Κόσμων πάσης Φύσεως». Τό σύνολο τών νόμων αύτών συγκεντρούμενο άποτελεϊ τήν «ίερά **ΔΕΚΑΔΑ**», δηλαδή τόν πρώτο σταθμό ή κύκλο τών λειτουργούντων Κόσμων. Είς τήν «ίερά αυτή **ΔΕΚΑΔΑ**» συνεργάζονται δλοι οί νόμοι οί εικονιζόμενοι υπό τών έννέα άριθμών ή καλύτερα οί έκφραζόμενοι υπό τών έννέα άριθμών. Οί νόμοι αυτοί είναι τά πρώτα θεμέλια τής Φύσεως. Οί έφεξής τής «ίεράς **ΔΕΚΑΔΟΣ**» σύνθετοι άριθμοί έκφράζουν τά παράγωγα τών νόμων αύτών.

Τά παράγωγα είναι καί αυτοί νόμοι καί μάλιστα οί νόμοι εκείνοι οί όποιοι έμφανίζουν τίς πλέον λεπτές λειτουργίες τής Φύσεως καί τού πνεύματος, άρκεϊ μόνον νά κατανοηθεϊ δι τά παράγωγα αυτά δεν είναι άλλο τί παρά αύξησις τής ενεργητικότητας τών έννέα θεμελιωτικών νόμων τών τριών τριγώνων. Παράδειγμα, ό υπό τής μονάδος 5 εικονιζόμενος νόμος αύξάνεται διά τών παραγωγών αυτού εις τούς άριθμούς 50, 500, 5000 καί έφεξής άπειρώς. Κατά συνέπεια εις έκαστο πεδίο τής Φύσεως ή τού πνεύματος, θά εύρομε τόν νόμον αυτόν ενεργούντα μέ τά παράγωγά του. Διά τής έννοιας αυτής τών άριθμών καταδηλούται ότι οί πρώτοι θεμελιωτικοί νόμοι έξακολουθούν όχι μόνον νά έχουν τίς ιδιότητες τους, αλλά καί δι αύξάνουν τόν βαθμό τής ενεργείας τους. Είς τό σημείο αυτό οί θέλοντες νά έμβαθύνουν εις την μελέτη τών νόμων τής Φύσεως πρέπει νά προσέξουν πολύ, διότι θά κατορθώσουν νά συλλάβουν, βαθέως σκεπτόμενοι, τήν άληθή έννοια περί τής λειτουργίας καί τών Φυσικών Κόσμων καί τών Πνευματικών.

Ἡ συνεργασία τῶν νόμων αὐτῶν εἰς τόν ἀπειρο χρόνο καθίσταται ἀμετάβλητη, διότι ἂν ἤθελαν διασπασθεῖ οἱ λειτουργίαι τῶν τριῶν τριγώνων, ἕάν ἔστω καί ἕνας μόνον νόμος ἤθελε ἀδρανῆσει, ὁλόκληρο τό Σύμπαν ἤθελε ἐξαφανισθεῖ.

Ἡ αὔξησις τῶν δυνάμεων αὐτῶν τῶν νόμων, τήν ὅποια δυνάμεθα νά κατανοοῦμε διά τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ἀριθμῶν, μάς πληροφορεῖ ὅτι αὐτοῖ οἱ νόμοι θά συνεργάζονται πάντοτε πρὸς προαγωγή καί κατά συνέπεια ἀπόκτηση μεγαλυτέρων δυνάμεων τους.

Ἐνα ἄλλο σημεῖο τό ὅποιο πρέπει μέ προσοχή νά μελετηθεῖ διά νά γίνει κατανοητό, εἶναι ὅτι οἱ νόμοι ἐκάστου τῶν τριγώνων ἔχουν μεταξύ τους στενότερη σχέση, οἱ δέ σχέσεις τους πρὸς τοὺς νόμους τῶν ἄλλων τριγώνων εἶναι ἔμμεσώτερες. **Διά τῆς σπουδῆς τοῦ σημείου αὐτοῦ, δύναται νά καθορισθεῖ ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας τοῦ μνημένου εἰς τὰς ἀληθείας τῆς Φύσεως, προκειμένου νά φέρει τίς δυνάμεις του εἰς ἐντονώτερη λειτουργία. Ἐάν π.χ. θέλει νά αὐξήσῃ τήν δύναμη τῆς ἐλευθερίας του, πρέπει νά λαμβάνει ὡς βάση τόν νόμο τῆς ἀλληλεπιδράσεως, ὅταν ἐπ' αὐτοῦ ἐπενεργούν ἀνώτερες πνευματικῆς μορφῆς.** Πιστεύουμε ὅτι μέ τὰ ὀλίγα αὐτά τὰ ὅποια ἐξεθέσαμε περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἀριθμῶν ἕνας ἀγνά σκεπτόμενος καί ἐνεργῶν, θά κατορθώσῃ νά προαχθεῖ στίς σφαῖρες τῆς « καθαρῶς γνώσεως » καί ὅτι οἱ ἀριθμοὶ θά τόν βοηθήσουν **εἰς τήν ἐξακρίβωση καί τῆς ἰκανότητος ἀλλά καί τῆς ποιότητος τῶν πνευμάτων τῶν εὐρίσκομένων εἰς τὰ διάφορα ἐπίπεδα τῶν πνευματικῶν κόσμων.**

Οἱ Θεοὶ οἱ κατέχοντες ὅλες ἐκεῖνες τίς δυνάμεις πού ἀπαιτοῦνται διά νά γίνουν θεοί, προκειμένου νά ἐξετάσουν μία ψυχὴ καί νά εὗρουν πού δύναται αὐτὴ νά ἐνεργήσῃ, οὐδέν ἄλλο πράττουν ἐκτός τῆς ἐξακριβώσεως τῶν ἐκδηλωθεισῶν δυνάμεων τῆς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δυνάμεων κάθε ψυχῆς ἐπιμαρτυρεῖ τήν ὄλην τῆς κατάστασιν καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καί τήν προϋπόθεσιν, ποιῆς ἀκόμη δυνάμεις δύναται νά ἐκδηλώσῃ ἕάν ἐνεργήσῃ ἐπὶ ὠρισμένου μέρους τῆς Φύσεως. Κατ' ἀκολουθίαν αὐτό ἐπιμαρτυρεῖ ἐπίσης ὅτι ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ποιότητος πάσης ψυχῆς εἶναι δυνατή.

Ὅλες οἱ ἀριθμητικῆς πράξεις δηλοῦν σαφῶς τήν πορεία τήν ὅποια ἀκολουθοῦν οἱ δυνάμεις τῆς Φύσεως. Διά νά διακρίνομε αὐτό, δέν ἔχουμε ἢ νά ἀναλογισθοῦμε ὅτι διά τῆς προσθήκης ἑνὸς ἀριθμοῦ ἐπὶ ἑνὸς ἄλλου, ἀλλοιοῦμε τήν ἐννοίαν καί τό ἀποτέλεσμα ὅπως αὐτό συμβαίνει καί διά τῆς ἀφαιρέσεως. Κατὰ τόν αὐτό τρόπο καί εἰς τίς οὐσίες τῆς Φύσεως ἡ προσθήκη μίας δυνάμεως ἢ καί ἡ ἀφαίρεσις, ἀλλοιώνει τελείως τήν προτέρα μορφή. **Ἡ οὐσία τῆς Φύσεως εἶναι μία, ὅπως καί ὁ ἀριθμὸς εἰς ὄλην τήν ἐννοίαν του εἶναι ἕνας, ἐπὶ ἐκάστου δὲ μέρους τῆς οὐσίας παρατηροῦμεν διαφορὰ.** Ἡ διαφορὰ αὐτὴ δεικνύει διαφορὰν συνθέσεως δυνάμεων. Διά νά γίνῃ ἀντιληπτό αὐτό δέν ἔχουμε παρά νά λάβουμε διαφόρους ἀριθμούς καί νά κάνομε διαφορὰς συν-

θέσεις. Ο αριθμός 49 π.χ. είναι σύνθεσις τών δύο μονάδων 4 καί 9 καί ή έννοια τού αριθμοῦ 49 προφαίνει κατά τήν σειρά τής έκδηλώσεως τών αριθμῶν τήν τεσσαρακοστήν έννάτην έκδήλωση τής ούσίας ή όποια διαφέρει ούσιωδώς έν τή ένεργεία της τής τεσσαρακοστής όγδοης, διότι έχει μία επί πλέον δύναμη έν τή ένεργεία της, δύναμη ή όποια μεταβάλλει τελείως τήν μορφή τής τεσσαρακοστής όγδοης. Έάν λάβουμε επίσης διά τήν σύνθεση ενός αριθμοῦ τίς μονάδες 4-9-4-9 θά παραγάγουμε τόν αριθμό τέσσαρες χιλιάδες έννιακόσια σαράντα έννέα καί ή σύνθεσις αύτή παρ' όλο δι άπετελέσθη από τούς αύτούς αριθμούς, εις τήν έννοιά της διαφέρει ούσιωδώς από τήν προγενέστερη. Αυτό συμβαίνει διότι όχι μόνον έχει αύξήσει κατά πολύ τήν επέκταση τών ένεργειών τής ούσίας καί τήν άνέλιξή της διά τού πολλαπλασιασμοῦ τών ένεργειών της, αλλά σημαίνει καί τό ότι δίδει ειδικό χαρακτηρισμό από τόν όποιο πρέπει νά δίδωμε τόν σκοπό τής συνθέσεως.

Διά τόν λόγο αυτό, είπαμε άνωτέρω, ότι οί Θεοί προκειμένου νά έξετάσουν μία ψυχή καί νά εϋρουν πού αύτή δύναται νά δράσει καί εις ποιό άνελικτικό κύκλο δύναται νά ενεργήσει, δέν έχουν νά πράξουν άλλο τί ή εκτός από τήν έξακρίβωση τών δυνάμεών της.

Ο αριθμός τών δυνάμεών της εκτός τού ότι έπιμαρτυρεί τήν όλη κατάστασή της, έπιμαρτυρεί καί τήν προϋπόθεση ποίας άκόμη δύναται νά έκδηλώσει δυνάμεις εάν έλθει καί ενεργήσει επί ώρισμένου μέρους τής Φύσεως.

Σημείωσις.

Τό μηδέν (0) δέν είναι μονάς ουσιαστική ούτε καί εκπροσωπεϊ νόμο εις τήν Φύση, αλλά τήν κατάληξη τού Δεκαδικού συστήματος εις ένα τέρμα δπου οί έννέα (9) αριθμοί τερματίζουν τόν σκοπό τους εις ένα σημείο καί από εκεί άρχονται ένα νέο παραγωγικό κύκλο. Καί οί αριθμοί οί όποιοι άκολουθούν ένα σύστημα τό όποιο καλείται «ΔΕΚΑΔΙΚΟ», διά νά συντελέσουν εις αυτό, πρέπει νά έχουν μία βάση καί ή βάση αύτή είναι οί 9 μονάδες οί όποιες έχουν καί ειδικό χαρακτήρα. Αφαιρέσατε μία από τίς 9 μονάδες καί προσπαθήσατε νά κάνετε επέκταση τού Δεκαδικού συστήματος. Τότε θά διακρίνετε τήν άξια τής συνθέσεως τών 9 μονάδων καί πότε καί πόσες δύναται νά συνθέτουν Δεκαδικό σύστημα. Απόδειξις διτ ό αριθμός 9 είναι τέλειος, είναι τό άποτέλεσμα τής άθροίσεως τών αριθμῶν τών άπλών μονάδων τό όποιο δίδει τόν αριθμό 9. Άλλη δέ απόδειξις είναι τό δι εάν πολλαπλασιάσουμε οίανδήποτε μονάδα επί τόν αριθμό 9 καί τό γινόμενό της προσθέσουμε όριζοντίως, θά έχουμε ως άποτέλεσμα τόν αριθμό 9, πράγμα τό όποιο εις ούδεμία άλλη μονάδα δύναται νά συμβεί.